

Β α ν έ σ σ α   Β α ῖ τ σ η

η λ ι ο σ τ ά σ ι ο

Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη

ΑΘΗΝΑ 2019

Η Βανέσσα Βαΐτση γεννήθηκε το 1979 στην Άρτα και ζει στην Αθήνα. Έχει σπουδάσει πολιτικός μηχανικός και εργάζεται σε κατασκευαστική εταιρεία. Παρακολουθεί σεμινάρια θεωρητικής κατεύθυνσης με επίκεντρο τη θεατρική τέχνη.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6977393885

E-mail: vaivanessa@yahoo.com

Facebook: Vanessa Freta

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτή τη σελίδα υπό τον όρο της αναφοράς στο όνομα του συγγραφέα και στο θεατρικό εργαστήριο, στο πλαίσιο του οποίου γράφτηκε το έργο. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

η Γεωργία, η Ανδριανή, ο Νίκος.

Η Ανδριανή γνωρίζει τη Γεωργία μετά την εξαφάνιση του άντρα της δεύτερης. Ακολουθούν εκμυστηρεύσεις και αποκαλύψεις. Το παρελθόν και το μέλλον μπλέκονται και ανασταίνουν ένα πτώμα. Ό,τι έχει θαφτεί, επιστρέφει ξανά και ξανά. Ηθελημένα; Ίσως και όχι. Υπενθυμίζοντας. Ειρηνικά ή/και εμπόλεμα. Ποιος θα επικρατήσει; Ποια θα είναι η εκλογή; Μία ιστορία εμπνευσμένη από το ποίημα “Η εκλογή της Μάρπησσας” του Γιάννη Ρίτσου.

“...καλέσω τον ου λαόν μου, λαόν μου και την ουκ ηγαπημένην, ηγαπημένην...”

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

Απόστολος Παύλος

1.
{20 Μαΐου}

(Στο σαλόνι, μια γυναίκα, η Γεωργία, με χαλαρή διάθεση, τακτοποιεί τον χώρο. Το σπίτι μοιάζει με παλιό αρχοντικό, είναι νοικοκυρεμένο και καθαρό. Στο σαλόνι διακρίνονται τέσσερις πόρτες. Η μία, είναι το γραφείο του άντρα της Γεωργίας, η δεύτερη, η κουζίνα και οι άλλες δύο, τα υπνοδωμάτια, ένα παιδικό κι ένα της Γεωργίας και του άντρα της. Η Γεωργία είναι περιποιημένη, με βαρετό ντύσιμο μεσήλικης, κοντά στα 55 με έκδηλα τα σημάδια του χρόνου. Παίρνει το σταθερό τηλέφωνο και σχηματίζει ένα νούμερο οικείο. Όση ώρα κάνουν να απαντήσουν στο τηλέφωνο, η γυναίκα τακτοποιεί.)

Γεωργία: *(Σοβαρή αλλά πολύ γλυκιά.)* ...γεια σου, αγόρι μου! Τι κάνεις;

(.....)

Γεωργία: Καλά κι εγώ. Πώς πήγε σήμερα το μάθημα; Έφαγες;

(.....)

Γεωργία: Όχι, όχι, αγάπη μου. Εσύ να μείνεις εκεί. Να ασχοληθείς με τα μαθήματά σου.

(.....)

Γεωργία: Μια χαρά είμαι εγώ. Μην ανησυχείς ούτε για μένα ούτε για τίποτε άλλο.

(.....)

Γεωργία: Τίποτε νεότερο, παιδί μου. Αν υπάρξει κάτι, θα σου το πω. *(Τακτοποιώντας τον χώρο, περνά μπροστά από τον καθρέπτη, βάζει τα μαλλιά της πίσω από τα αυτιά της, σα να καλλωπίζεται.) (Μικρή παύση)* Αμέσως. Θα σε ενημερώσω αμέσως.

(.....)

Γεωργία: *(Θέλοντας να τον πείσει.)* Σίγουρα. Είμαι καλά. Δεν θέλω να ...

(.....)

Γεωργία: Μα δεν είμαι μόνη, αγόρι μου. Έχω εσένα. Μην ανησυχείς. Σε λίγο θα έχω και πατέρα. Έφτιαξα και γλυκό για τη γιορτή σου! Αύριο 21 Μαΐου!

(.....)

Γεωργία: Όχι, δεν θέλω συγγενείς. Θα έρθει η κυρία που είχα γνωρίσει ... τότε ... στην πλατεία. Σου το είχα αναφέρει, θυμάσαι;

(.....)

Γεωργία: Ναι, μπράβο, αυτή! Θα έρθει εδώ να φάμε! Εκείνη έλεγε να πάμε έξω, αλλά ...

(.....)

Γεωργία: Ε, τι αλλά βρε παιδί μου; Ο κόσμος. Ο κόσμος θα λέει ... Δεν θα λέει; *(Προβληματισμένη.)* Που βγαίνω έξω αμέσως μόλις ... Είναι νωρίς για ...

(.....)

Γεωργία: Εντάξει. Μην φωνάζεις, γιε μου. Θα βγω. Μια άλλη φορά, θα κανονίσουμε και θα πάμε έξω. Σου το υπόσχομαι.

(Χτυπάει κουδούνι της εξώπορτας.)

Γεωργία: Ήρθε, αγόρι μου. *(Κατευθύνεται προς το θυροτηλέφωνο και ανοίγει χωρίς να ρωτήσει ποιος είναι.)*

(.....)

Γεωργία: Ναι, παιδί μου. Ό,τι πεις εσύ. Σε λατρεύω, ζωή μου. Να προσέχεις.

(.....)

Γεωργία: Προσέχω, μην ανησυχείς. Καληνύχτα, μωρό μου.

(Τοποθετεί το τηλέφωνο στη θέση του και ανοίγει την πόρτα του σπιτιού.)

Ανδριανή: *(Γυναίκα κοντά στα 45 με ιδιαίτερο ταπεραμέντο και προσεγγμένο ανδρόγυνο ντύσιμο.)* Καλησπέρα!

Γεωργία: *(Με χαρά.)* Καλησπέρα! Καλώς την!

Ανδριανή: *(Με σαρκασμό.)* Κάτσε να μπω με το δεξί! Πρώτη φορά στο σπίτι σου!

Γεωργία: *(Με έκπληξη.)* Με το δεξί! Εσύ; Προκαταλήψεις; Έλεγα ότι εγώ είμαι η ντεμοντέ!

(Μπαίνουν προς τα μέσα.)

Ανδριανή: Η ποια;

Γεωργία: Η ... η κάπως ξεπερασμένη!

(Η Ανδριανή έχει ύφος άρνησης και ανωτερότητας.)

Γεωργία: Έλα, έλα! *(Χαρούμενη.)* Πέρανα από εδώ.

Ανδριανή: Έφερα κάτι *(δίνει στην Γεωργία μία τσάντα που φαίνεται ότι έχει κάποιο ποτό)* να πιούμε!

Γεωργία: *(Παίρνοντας την τσάντα.)* Ευχαριστώ! Δεν ήταν ανάγκη όμως.

Ανδριανή: *(Σοβαρά και χωρίς να το πιστεύει.)* Μάλλον, είμαι περισσότερο ντεμοντέ εγώ!

(Γελούν.)

Γεωργία: Έλα από εδώ. *(Της δείχνει τον καναπέ και η Ανδριανή κάθεται.)*

Ανδριανή: Όχι, δα! Άκου, ντεμοντέ! *(Περιοργάζεται τον χώρο.)* Ωραίο το σπίτι σου! Είναι τόσο ... τόσο καθαρό!

Γεωργία: Σε ευχαριστώ!

Ανδριανή: Όχι μόνο καθαρό. Είναι και ... και ... Μυρίζει σαν ...

Γεωργία: *(Σαστισμένη.)* Τι μυρίζει;

Ανδριανή: Μυρίζει ... μυρίζει οικογένεια!

(Η Γεωργία έχει ύφος απορίας.)

Ανδριανή: *(Με ύφος επεξηγηματικό.)* Σπιτικό! Πώς το λένε. Ζεστασιά!

Γεωργία: Εδώ μεγαλώσαμε τον γιο μας! *(Μελαγχολεί. Κάθεται.)*

Ανδριανή: *(Με βροντερή φωνή.)* Μόνη σου εννοείς. Μόνη σου τον μεγάλωσες ... τον γιο σου. *(Πιο γλυκά.)* Σου λείπει;

Γεωργία: Ναι, πολύ. *(Σκεπτική.)* Αλλά λέω είναι καλά! Σπουδάζει και πρέπει να συνεχίσει τη ζωή του.

Ανδριανή: Εμπρός! Αλλαγή κουβέντας! Δεν θέλουμε μελαγχολίες εδώ!

(Η Γεωργία χαμογελάει καλοσυνάτα.)

Ανδριανή: Έλα, σήκω! Πού είναι οι κατάλογοι; Πεινάω σαν λύκος! Από που θα παραγγείλουμε; Δεν πιστεύω να μαγειρέψες;

Γεωργία: Όχι, τίποτε δεν έφτιαξα. *(Σηκώνεται και πάει προς την κουζίνα.)*

Ανδριανή: Θυμάμαι όταν γνωριστήκαμε. *(Επεξηγηματικά.)* Λέω, τότε, στην πλατεία. Στο παγκάκι. Θυμάσαι;

Γεωργία: *(Βγαίνει από την κουζίνα με τους καταλόγους.)* Ναι, τότε.

Ανδριανή: Ήσουν ... Ήσουν στο ίδιο σημείο πάνω από έξι ώρες. Ερχόμουν, έφευγα, ξαναερχόμουν. Κι εσύ εκεί σταθερά. Σχεδόν ακούνητη. Με βλέμμα καρφωμένο σε μια πέτρα.

Γεωργία: Δεν μπορούσα να επιστρέψω σπίτι. Ούτε ήθελα, ούτε μπορούσα.

Ανδριανή: Έτσι είναι τα αρσενικά, γλυκιά μου. Εξαφανίζονται και δεν δίνουν λογαριασμό. Τότε ήταν ο άντρας σου, τώρα ο γιος σου. Νομίζουν ότι μπορούν να ανταπεξέλθουν χωρίς βοήθεια. Πράγμα βεβαίως αδύνατο. Ωσπου δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνεις από το να συνηθίσεις την ανοησία τους.

Γεωργία: Συνήθεια και απουσία. Δεν ξέρω τί συνηθίζεται και τί όχι.

Ανδριανή: Ή μάλλον, όχι. Όχι συνήθεια. Είναι μέχρι να το πάρεις απόφαση. Να καταλάβεις τον συνδυασμό ΧΨ στα χρωμοσώματά τους και να τους στείλεις στο διάολο. *(Ξεφυλλίζοντας τους καταλόγους.)*

Γεωργία: Λες να φταίει ο συνδυασμός στα χρωμοσώματα;

Ανδριανή: *(Σοβαρή και αποφασιστική.)* Δεν ξέρω τι. Αλλά κάτι φταίει. Γι' αυτό και τέλος πια. Τα αρσενικά δεν μας είναι αναγκαία. *(Αλλάζει ύφος και γίνεται πιο χαλαρή.)* Λέω να πάρουμε ζυμαρικά! Pesto! Εσύ τι λες;

Γεωργία: Όχι, δεν θέλω Pesto. Έπαιρνε ο ...

Ανδριανή: *(Με ύφος αυστηρό.)* Όχι, γλυκιά μου. Δεν θα αλλάξουμε γεύσεις εμείς επειδή αυτός ήταν ... *(κοιτώντας τη)* ... ήταν κόπανος. Τι με κοιτάς; Κόπανος και πολλά άλλα. Αυτός εξαφανίστηκε. Χωρίς να δώσει σημεία ζωής. Εμείς θα την πληρώσουμε; Την πληρώσαμε αρκετά. *(Με έμφαση.)* Την πλήρωσες αρκετά. Κι άλλο;

Γεωργία: *(Με ύφος συναίνεσης.)* Εντάξει. Παρήγγειλε ό,τι θες.

Ανδριανή: Όχι, όχι, φίλη μου. Θα συναποφασίσουμε. *(Της πιάνει το χέρι και την παρακινεί να δει τους καταλόγους. Η Γεωργία τους κοιτάζει.)*

Γεωργία: Έχεις δίκιο. Ας πάρουμε pesto! Αλλά μπορεί να του συνέβη κάτι. Μπορεί να μην εξαφανίστηκε με τη θέλησή του.

Ανδριανή: *(Βγάζει το κινητό της και ξεκινά να σχηματίζει το νούμερο.)* Παίρνω τηλέφωνο να παραγγείλω εγώ. Εσύ πήγαινε να βάλεις κρασί.

Γεωργία: Ναι, πάω. *(Σηκώνεται και κατευθύνεται προς την κουζίνα.)*

Ανδριανή: *(Μονολογώντας.)* Άκου του συνέβη κάτι. Να αλλάξεις και το όνομα στο κουδούνι. Δεν μένει εδώ ο κύριος τάδε.

Γεωργία: Μην βιάζεσαι.

Ανδριανή: *(Στο τηλέφωνο.)* Ναι! Εμπρός! Θα ήθελα δύο μερίδες ζυμαρικά pesto στην οδό Υψηλάντη 20, στον τρίτο όροφο. Το κουδούνι γράφει οικία Δημητροπούλου.

(.....)

Ανδριανή: *(Στο τηλέφωνο με ξιπασμένο ύφος.)* Ναι, μάλιστα. Έχετε ξαναφέρει εδώ παραγγελία. Οικία Δ. Δημητροπούλου. Ναι. Προσεχώς θα αλλάξει. Μέχρι στιγμής, όπως το λέτε. Σε πόση ώρα θα είστε εδώ;

(.....)

Ανδριανή: *(Στο τηλέφωνο.)* Καλώς. Σας ευχαριστούμε. *(Κλείνει το τηλέφωνο και κατευθύνεται προς την κουζίνα.)* Έρχομαι να σε βοηθήσω.

(Η Ανδριανή μπαίνει στην κουζίνα. Τα φώτα κλείνουν.)

2.
{19 Ιουνίου}

(Έχει περάσει σχεδόν ένας μήνας που κάνουν παρέα οι δύο γυναίκες. Είναι φωτισμένο το σαλόνι και ακούγονται οι φωνές των γυναικών από την κουζίνα.)

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Στην κατάψυξη έχει τούρτα παγωτό. Θέλεις να μας σερβίρω; Ή μήπως... μήπως το γλυκό δεν ταιριάζει με το αλκοόλ;

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Τέλεια! Εγώ λέω, ναι. Μια χαρά ταιριάζει.

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Να πάω τα ποτήρια έξω;

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Ναι! Φέρνω κι εγώ την τούρτα με δύο κουταλάκια!

Γεωργία: *(Η Γεωργία εμφανίζεται στο σαλόνι. Μεταφέρει έναν δίσκο με δύο ποτήρια, ένα ποτό και κάποια σνακ. Έχει διαφορετικά ρούχα από πριν και γενικά είναι πιο περιποιημένη. Έχει βάψει τα μαλλιά της και η ηλικία της πια δεν είναι εμφανής.)* Ολόκληρη; Θα γίνουμε χοντρές!

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Ας φάμε κι ας πιούμε στο όνομα του πάχους και της κυτταρίτιδας! *(Η Ανδριανή εμφανίζεται στο σαλόνι με την τούρτα.)*

(Κάθονται στον καναπέ.)

Γεωργία: *(Γεμίζει τα ποτήρια. Το ένα το δίνει στην Ανδριανή.)* Υγεία λοιπόν!

Ανδριανή: Υγεία! Γυναίκες ενωμένες! Ποτέ νικημένες! Ας πιούμε στην υγεία όλων των θηλυκών!

Γεωργία: Στην υγεία μας!

Ανδριανή: *(Τρώει από την τούρτα. Δίνει το άλλο κουτάλι στη Γεωργία.)* Κόλαση!

Γεωργία: *(Τρώγοντας.)* Ναι, είναι πολύ φρέσκια! Την έφτιαξε το πρωί!

Ανδριανή: Θα πάμε αύριο στο θερινό σινεμά που είπαμε;

Γεωργία: Είδες τι ταινίες παίζουν;

Ανδριανή: Θα το δούμε τώρα! Άντε υγεία! *(Τσουγκρίζουν τα ποτήρια.)*

Γεωργία: Υγεία! *(Πίνουν.)*

Ανδριανή: *(Ψάχνει στο κινητό της ταινία. Δείχνει στη Γεωργία την οθόνη του κινητού της για να φάξουν μαζί.)* Για δεσ κι εσύ! Σου αρέσει καμία;

Γεωργία: *(Παίρνει το κινητό της Ανδριανής στα χέρια της και ψάχνει.)* Θεε να πάμε σε αυτή; *(Της το δείχνει.)*

Ανδριανή: *(Κοιτώντας το κινητό.)* Ωχ όχι. Με μαγειρικές! Φτάνει πια! Βαριέμαι!

Γεωργία: Έχει μαγειρικές πολιτισμών.

Ανδριανή: Βαριέμαι τις μαγειρικές πολιτισμών.

Γεωργία: Εσύ τι θες; *(Πίνει.)*

Ανδριανή: Για να δω. *(Η Γεωργία της δίνει το κινητό.)* Μου είπε η Άντα για μια ταινία που δείχνει το ταξίδι στο χωροχρόνο. *(Ψάχνοντας.)* Για στάσου να δεις πως την είπε.

Γεωργία: Δεν λες στην Άντα να πάμε όλες μαζί;

Ανδριανή: Αμέ! Δεν ήξερα αν ήθελες κόσμο εσύ, γι' αυτό δεν το πρότεινα.

Γεωργία: Όχι, πες της να έρθει. Δεν έχω πρόβλημα πια.

Ανδριανή: Επιτέλους! Πόσο ακόμη! Τον κλάψαμε τον εξαφανισμένο. *(Κοιτώντας το κινητό της.)* Μην ξεχάσεις να αλλάξεις το όνομα στο κουδούνι.

Γεωργία: Δεν είναι το όνομα του άντρα μου αυτό.

Ανδριανή: *(Ενώ κοιτάζει το κινητό της, ξαφνιάζεται και με ανακριτικό ύφος, κοιτώντας έντονα τη Γεωργία.)* Και τι όνομα είναι αυτό;

Γεωργία: Είναι του πατέρα μου.

Ανδριανή: *(Κοιτώντας τη.)* Και γιατί αυτό;

Γεωργία: Γιατρός βλέπεις. Με διάφορα συμβάντα. Και ευχάριστα αλλά και δυσάρεστα.

Ανδριανή: *(Ξανακοιτώντας το κινητό της.)* Μάλιστα, κατάλαβα. *(Μικρή παύση.)* Είναι μια γυναίκα που ταξιδεύει στον χωροχρόνο και συναντά διάφορες προσωπικότητες.

Γεωργία: Με έπεισες. Πάμε εκεί! Αύριο;

Ανδριανή: Η Άντα δεν μπορεί καθημερινές. Είναι με το παιδί. Το κανονίζουμε για το σαββατοκύριακο που θα το κρατήσει ο πατέρας του. Θες να πάμε Σάββατο;

Γεωργία: Πάμε Σάββατο! Αν και είχαμε πει να πάμε αύριο που κλείνουμε ένα μήνα παρέας!

Ανδριανή: Ένα μήνα. Θυμάσαι πώς ήσουν όταν πρωτοήρθα στο σπίτι;

Γεωργία: Θυμάμαι. *(Πίνει.)* Δυστυχώς θυμάμαι.

Ανδριανή: Πέρασε κιόλας ένας μήνας!

Γεωργία: Ναι! Γρήγορα πέρασε! 20 Μαΐου πρωτοήρθες στο σπίτι!

Ανδριανή: *(Σκεπτική.)* 20 Μαΐου, ναι. Ποτέ ξανά να μη γίνεις όπως τότε. Για κανέναν λόγο. Για κανέναν λόγο και για κανένα αρσενικό.

(Χτυπάει το σταθερό τηλέφωνο. Η Γεωργία κατευθύνεται να απαντήσει.)

Γεωργία: Έλα, αγόρι μου; Τι κάνεις;

(.....)

Γεωργία: Κι εμείς εδώ καλά! Τρώμε μέχρι να σκάσουμε!

(.....)

Γεωργία: Καλά κάνουμε; Θα με δεις χοντρή όταν έρθεις!

(.....)

Γεωργία: Εσύ τρως; Θες να σου στείλω δέμα;

(.....)

Γεωργία: *(Ειρωνικά.)* Ναι, ναι τρως. Ψέματα μου λες. Την προηγούμενη φορά που ήρθες, ήσουν αδυνατισμένος.

(.....)

Γεωργία: Τι άλλα να πω; Καθόμαστε με την Ανδριανή και λέμε να πάμε θερινό σινεμά το Σάββατο.

(.....)

Γεωργία: Λέμε για μία ταινία που ... στάσου να δεις. Το ξέχασα! Α, ναι! Η πρωταγωνίστρια ταξιδεύει σε διάφορες χρονολογίες και συναντάει διάφορες προσωπικότητες.

(.....)

Γεωργία: Ε, μα τι θα έλεγες εσύ! Το στοιχείο σου! Τι θα πρότεινες; Τις μαγικότητες των πολιτισμών; *(Κάνει νόημα στην Ανδριανή ότι μοιάζουνε με τον γιο της.)*

(.....)

Γεωργία: Ναι, μωρό μου! Να πας! Καλά να περάσετε! Καλό βράδυ! Να προσέχεις! Σε λατρεύω!

(Η Γεωργία κλείνει το τηλέφωνο.)

Ανδριανή: Τον αγαπάς πολύ, ε;

Γεωργία: Είναι όλη μου η ζωή.

Ανδριανή: Σε θαυμάζω. *(Μικρή παύση.)* Πολύ.

Γεωργία: Εμένα; *(Πίνει.)*

Ανδριανή: Ναι.

Γεωργία: Γιατί;

Ανδριανή: Γιατί έχεις αγάπη μέσα σου. Έχεις αγάπη και δίνεις. Απλόχερα.

Γεωργία: *(Σκεπτική και θλιμμένη.)* Έχω αγάπη. *(Κοιτώντας την Ανδριανή.)*
Είχα. Κάποτε. Παλιά. Πολύ παλιά. Ούτε που θυμάμαι πότε. *(Πίνει.)*

Ανδριανή: Μην αδικείς τον εαυτό σου. Αν αισθάνεσαι άσχημα πράγματα για τον εξαφανισμένο, καλά κάνεις και τα αισθάνεσαι. Δεν θα φορτωθείς εσύ τις δικές του πράξεις. Τέλος η συζήτηση γι' αυτόν.

Γεωργία: Ναι, τέλος. *(Πίνει.)*

Ανδριανή: 20 Ιουνίου σήμερα! Αύριο θερινό Ηλιοστάσιο!

Γεωργία: Ναι, λιοτρόπι. Μεγαλύτερη μέρα!

Ανδριανή: Για εμάς!

Γεωργία: Τι εννοείς για εμάς;

Ανδριανή: Για εμάς του βορείου! Για το νότιο ημισφαίριο είναι η μεγαλύτερη νύχτα.

Γεωργία: Στο χωριό που πηγαίναμε τα καλοκαίρια, στις 23 ή στις 24 Ιουνίου ή όχι μήπως στις 21; Τέλος πάντων, δεν θυμάμαι ακριβώς πότε. Κάπου κοντά στο ηλιοστάσιο καίμε τα πρωτομαγιάτικα στεφάνια. Ανάβουνε φωτιές σε όλες τις πλατείες. Οι άνθρωποι περνάνε από πάνω τους. Είναι για γούρι. Έτσι ξορκίζουν το κακό.

Ανδριανή: Μέσα από την φωτιά ελευθερώνονται οι ανθρώπινες ψυχές. Έτσι ξορκίζεται το κακό.

Γεωργία: *(Με τρόμο.)* Ελευθερώνονται οι ψυχές; *(Αδειάζει το ποτήρι της και το ξαναγεμίζει.)*

Ανδριανή: Ναι, ελευθερώνονται οι ψυχές, οι κρυφές σκέψεις, Ουρανός και Γη ενώνονται σε απόλυτη αρμονία, ανασταίνεται η κόρη της θεάς Δήμητρας, λατρεύεται ο Απόλλωνας, λατρεύεται ο Ήλιος κι άλλα πολλά. Κάπου λέει γίνονται και εικονικοί γάμοι μεταξύ ενηλίκων και παιδιών, οι οποίοι συμβολίζουν την άνθηση της νέας ζωής.

Γεωργία: Όλα αυτά σήμερα;

Ανδριανή: Όχι σήμερα! Αύριο! Άμα δεν είναι πρακτικός ο άνθρωπος, φίλη μου, ξεπέφτει σε μυητικά, σε θεϊκά και μυθικά σημάδια και τελετές.

Γεωργία: Να φέρω να πιούμε;

Ανδριανή: Άδειασε; Κιόλας; Κι έχουμε μεγάλη μέρα!

Γεωργία: Αύριο!

Ανδριανή: Και σήμερα και αύριο!

(Η Γεωργία σηκώνεται και πηγαίνει στην κουζίνα.)

3.
{19 Ιουνίου}

(Η Γεωργία επιστρέφει από την κουζίνα με ένα νέο μπουκάλι και κάποια σνακ. Κάθεται στον καναπέ.)

Γεωργία: *(Ενώ σερβίρει τα ποτήρια.)* Θες να ανοίξουμε τηλεόραση;

Ανδριανή: Όχι, προτιμώ να μιλάμε. Τηλεόραση ανοίγουν οι άνθρωποι όταν δεν έχουν τι να πουν. *(Τσουγκρίζουν, πίνουν.)* Τηλεόραση και κινητά! Από ανία!

Γεωργία: *(Την διορθώνει.)* Κι άμα θέλουν να δουν ταινία.

Ανδριανή: Εμείς θα πάμε το Σάββατο να δούμε ταινία!

(Η Γεωργία αδειάζει το ποτήρι και ευθύς αμέσως το ξαναγεμίζει.)

Ανδριανή: Ε, εσύ! Θα μεθύσεις! Μην πίνεις τόσο απότομα.

Γεωργία: *(Με ύφος σοβαρό, τρομαγμένο και συνωμοτικό.)* Θέλω κάτι να σου πω. *(Πίνει.)*

Ανδριανή: Πες μου. *(Με αστείο ύφος.)* Έχεις γίνει αλκοολική; Ή σκοπεύεις να γίνεις;

Γεωργία: *(Πίνει. Σηκώνεται και ελέγχει το σταθερό τηλέφωνο, αν είναι κλειστό.)* Οκ. *(Πίνει.)*

Ανδριανή: Και να θες να με τρομάξεις, δεν θα τα καταφέρεις. Δεν τρομάζω εύκολα.

Γεωργία: *(Πηγαίνει πίσω από την πόρτα του σπιτιού, βάζει το αυτί της να κρυφακούει, την ανοίγει, κοιτάει έξω αν είναι κανείς, την ξανακλείνει.)* Οκ, κανείς.

Ανδριανή: Θα με τρελάνεις; Ποιος θα ήταν έξω από την πόρτα σου;

Γεωργία: Ανδριανή.

(Παύση.)

Ανδριανή: Πες μου.

Γεωργία: *(Πίνει.)* Πρέπει να σου πω κάτι.

Ανδριανή: Σε ακούω.

Γεωργία: Είναι φοβερό.

Ανδριανή: Δεν τρομάζω, σου το είπα και πριν.

Γεωργία: Είναι σοβαρό. Πρέπει να ξέρω ότι σίγουρα δεν θα με προδώσεις.

Ανδριανή: *(Με χαλαρή διάθεση, σα να μην την πιστεύει.)* Μην τρέμεις. Δεν θα σε προδώσω.

Γεωργία: Ό,τι και να γίνει;

Ανδριανή: *(Με όμοια διάθεση.)* Ναι, ό,τι και να γίνει.

Γεωργία: Κι αν τσακωθούμε, κι αν δεν ξαναμιλήσουμε ποτέ, εσύ δεν θα αποκαλύψεις ποτέ το μυστικό μου.

Ανδριανή: *(Γίνεται πιο σοβαρή.)* Δεν είμαι αρσενικό για να σε προδώσω. Σου τ' ορκίζομαι στη φιλία μας.

Γεωργία: Ποτέ όμως. *(Πίνει και κάνει πίσω.)* Άσε το καλύτερα. Ξέχνα το. Ξέχνα τα όλα. *(Κατευθύνεται τρέχοντας και πάει στο μπάνιο.)*

Ανδριανή: *(Σηκώνεται, την ακολουθεί, χτυπά την πόρτα του μπάνιου.)* Άνοιξέ μου.

Γεωργία: Άσε με. Καλύτερα φύγε. Κλείσε την εξώπορτα και φύγε.

Ανδριανή: Δεν φεύγω, αν δεν μου ανοίξεις, δεν πάω πουθενά. Μην λες τίποτε από το ... *(με ειρωνεία)* από το μυστικό σου, αν δεν θέλεις. Αλλά βγες έξω. *(Κάνει να σπάσει την πόρτα.)* Θα τη σπάσω.

Γεωργία: *(Τρομαγμένη.)* Όχι, όχι, μη. Σε παρακαλώ. Μην κάνεις θόρυβο. Θα βγω. Θα έρθουν οι γείτονες. Θα αρχίσουν να τηλεφωνούν.

Ανδριανή: Βγες τότε. *(Περιμένει λίγο.)* Αμέσως τώρα. *(Χτυπώντας την πόρτα.)* Βγες.

(Ανοίγει η πόρτα του μπάνιου και βγαίνει η Γεωργία.)

Ανδριανή: *(Την αγκαλιάζει.)* Έλα να καθίσουμε στον καναπέ.

(Κάθονται. Η Γεωργία πίνει.)

Ανδριανή: Μην πίνεις άλλο.

Γεωργία: Μην μιλάς. Μου είπες ότι δεν θα με προδώσεις. Δεν θα με προδώσεις ποτέ.

Ανδριανή: Ποτέ.

Γεωργία: Μην με ξαναδιακόψεις. Άσε με να ...

Ανδριανή: *(Πιάνοντάς τη συμπονετικά.)* Οκ.

Γεωργία: Εγώ ... εγώ δεν είμαι έτσι όπως νομίζεις εσύ ότι είμαι. Ή μάλλον ήμουν, κάποτε ήμουν. Αλλά όχι πια. Κάποια στιγμή σταμάτησα να είμαι έτσι. Γιατί; Γιατί δεν άντεχα άλλο.

(Η Ανδριανή την κοιτάζει απορημένη.)

Γεωργία: Σταμάτησα να είμαι καλή. Σταμάτησα να αγαπάω. Σταμάτησα να συνηθίζω. Σταμάτησα να λέω δε βαριέσαι. Σταμάτησα να πονάω. Να σκέφτομαι. Να είμαι εγώ. Σταμάτησα τον χρόνο. *(Παύση.)* Σκότωσα τον άντρα μου.

(Σιωπή. Η Ανδριανή ανέκφραστη. Κάνει να πει κάτι η Ανδριανή. Η Γεωργία όμως της βάζει το χέρι της στο στόμα και τη σταματά.)

Γεωργία: Τον σκότωσα και δεν το μετάνιωσα. Και δεν το μετανιώνω. Δεν θα δικαιολογηθώ. Δεν θα απολογηθώ. Είχα πολλούς λόγους και τον σκότωσα.

(Σιωπή. Η Ανδριανή ανέκφραστη.)

Γεωργία: Ταρίχευσα το πτώμα του. Τον ταρίχευσα και είναι εκεί που ήταν πάντα. Στο γραφείο του. *(Δείχνει την πόρτα στο σαλόνι που οδηγεί στο γραφείο.)*

Ανδριανή: *(Ανέκφραστη.)* Δεν γίνονται αυτά. Έρχομαι ένα μήνα εδώ! Και ... και τώρα τί μου λες; Ότι μέσα υπάρχει ένα πτώμα;

Γεωργία: Ναι, εκεί είναι.

Ανδριανή: Ένα μήνα;

Γεωργία: Ένα μήνα και κάτι.

Ανδριανή: (Αφωνη.) Μα, πώς;

Γεωργία: Πώς τον σκότωσα;

Ανδριανή: Δεν καταλαβαίνω. Δεν καταλαβαίνω τίποτε. Αποκλείεται. Εσύ ... να ... εσύ να ... Αποκλείεται. Δεν γίνονται αυτά. Ούτε σε ταινία επιστημονικής φαντασίας.

Γεωργία: Εγώ το έκανα. Τον σκότωσα και μετά ταρίχευσα το πτώμα.

Ανδριανή: Ναι, εσύ ... εσύ τα έκανες. Πώς τα ήξερες όλα αυτά;

Γεωργία: Δεν με ρωτάς γιατί τον σκότωσα;

Ανδριανή: Κι αυτό. Κι εγώ τους θεωρώ όλους άχρηστους και τους σιχαίνομαι αλλά δεν σκότωσα κανέναν. Και πως τον ταρίχευσες;

Γεωργία: Τόσα χρόνια μαζί του, έμαθα.

Ανδριανή: Τι έμαθες; Γιατρός μου είπες ότι ήταν ο άνθρωπος, δεν ασχολούταν με μούμιες.

Γεωργία: Είχε στο γραφείο διάφορα βιβλία για το πως διατηρείται το σώμα μετά θάνατον και πως αποφεύγεται η σήψη. Με ποιον τρόπο αφαιρούν όλα τα υγρά του και όλα τα όργανά του. Όλα εκτός από την καρδιά. Η οποία όμως δεν λειτουργεί αλλά είναι απαραίτητο να μείνει. Όλα αυτά τα χρόνια που ήταν κλεισμένος στο γραφείο του, έπαιρνα κι εγώ από τα βιβλία του και διάβαζα.

Ανδριανή: Το παιδί;

Γεωργία: Τί, το παιδί;

Ανδριανή: Το παιδί, τί ξέρει;

Γεωργία: Ό,τι όλοι. Ξέρει ότι εξαφανίστηκε.

Ανδριανή: Και εδώ; Όταν έρθει εδώ;

Γεωργία: Ήρθε.

Ανδριανή: Και;

Γεωργία: Δεν μπαίνει κανείς στο γραφείο του. Είναι κλειδωμένο. Του είπα ότι αυτή την εντολή είχα από την αστυνομία.

Ανδριανή: Και η αστυνομία; Δεν ήρθε εδώ μετά τη δήλωση εξαφάνισης;

Γεωργία: Τον είχα κρύψει αλλού. Μετά τον μετέφερα ξανά και κλείδωσα την πόρτα του γραφείου. Εκεί. Να είναι εκεί. Στο φυσικό του περιβάλλον. Στην επιστήμη του. Εκεί τώρα θα μπορεί να μελετάει τα πάντα. Όλα του τα βιβλία.

Ανδριανή: Και πως θα συνεχίσεις; Θα ζεις εδώ μέσα και στο γραφείο θα υπάρχει ένα πτώμα;

Γεωργία: Δεν ξέρω... δεν ξέρω.

Ανδριανή: *(Κάνει χώρο στον καναπέ να ξαπλώσει.)* Κάτι πρέπει να γίνει.

Γεωργία: Μην ...

Ανδριανή: *(Τη διακόπτει.)* Τον σκότωσες. Γιατί τον σκότωσες; Και μετά γιατί τον ταρξέυσες; *(Σα να μην περιμένει απάντηση.)* Κάτι πρέπει να σκεφθούμε. Κάτι θα σκεφθούμε.

Γεωργία: Με σιχαίνεσαι;

Ανδριανή: Όχι.

Γεωργία: Θα με προδώσεις;

Ανδριανή: Όχι.

Γεωργία: Σε ευχαριστώ.

Ανδριανή: Μην με ευχαριστείς. Έλα να ξαπλώσεις κι εσύ. *(Της δείχνει τον άλλον καναπέ.)*

Γεωργία: *(Ξαπλώνοντας στον καναπέ.)* Δεν πρέπει να το μάθει ο γιος μου. Θα με μισήσει.

Ανδριανή: Ο γιος σου είναι το λιγότερο. Κανείς άλλος δεν πρέπει να το μάθει. Πρέπει να τον πάμε κάπου. Να μην υπάρχει εδώ.

Γεωργία: Ο γιος μου Ανδριανή, κυρίως ο γιος μου!

(Σιωπή.)

(Από τον δρόμο ακούγεται ένα αυτοκίνητο που διαφημίζει τις αυριανές εκδηλώσεις για το θερινό ηλιοστάσιο.)

4.
{19 Ιουνίου}

(Οι δύο γυναίκες είναι ξαπλωμένες στους καναπέδες.)

Ανδριανή: *(Αποφασισμένη.)* Γεωργία!

Γεωργία: Ναι.

Ανδριανή: Θέλω να τον δω.

(Η Γεωργία κουνάει με απορία αρνητικά το κεφάλι.)

Ανδριανή: *(Με μεγαλύτερη έμφαση.)* Γεωργία, θέλω να τον δω.

Γεωργία: *(Ταραγμένη.)* Δεν είναι καλή ιδέα. Μη μου ζητάς κάτι τέτοιο.

Ανδριανή: *(Προστακτικά.)* Θέλω να τον δω.

Γεωργία: Γιατί;

Ανδριανή: Θέλω να δω πως είναι. Τη μορφή. Θέλω να δω τη μορφή του.

Γεωργία: Δεν έχει κανένα νόημα.

Ανδριανή: Τι φοβάσαι;

Γεωργία: Δεν φοβάμαι. Αλλά ... αλλά ... δεν γίνεται. Δεν γίνεται, σου λέω, μην επιμένεις.

Ανδριανή: Μου εμπιστεύτηκες το μυστικό σου, γιατί δεν μπορώ να τον δω; Αν θέλω να σου κάνω κάτι κακό, μπορώ και χωρίς να τον δω. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν θες.

Γεωργία: Δεν είμαι έτοιμη.

Ανδριανή: Για τί ακριβώς δεν είσαι έτοιμη;

Γεωργία: *(Σκεπτόμενη.)* Δεν ... δεν ... μπορώ να ... *(Αποφασιστικά.)* Αποκλείεται.

Ανδριανή: Εσύ δεν μπαίνεις στο δωμάτιο;

Γεωργία: Όχι, δεν ξαναμπήκα.

Ανδριανή: Από πότε;

Γεωργία: Από τότε που ...

Ανδριανή: *(Την διακόπτει.)* Και αν δεν ταριχεύθηκε; Δεν θες να δεις;

Γεωργία: Θα μύριζε. Δεν μυρίζει τίποτε.

Ανδριανή: Θα μπορούμε μαζί.

Γεωργία: Όχι. Όχι. Δεν μπορώ. Δεν θέλω να μπω. Άσε τον μέσα και τέλος.

Ανδριανή: Άσε τον μέσα! Μέχρι πότε;

Γεωργία: Μέχρι όποτε.

(Παύση.)

Γεωργία: Άσε με να το σκεφτώ.

Ανδριανή: Αν δεν θες, άσε με να μπω μόνη μου.

Γεωργία: Και τι θα καταλάβεις, αν τον δεις;

Ανδριανή: Θέλω να δω ... θέλω να δω πώς ήταν ο άντρας σου.

Γεωργία: Έχω φωτογραφίες. Στάσου να σου φέρω. Να δεις πως ήταν.

Ανδριανή: Δεν θέλω φωτογραφίες. Θέλω να μπω μέσα. Θέλω να τον δω τώρα. Σε εκλιπαρώ.

Γεωργία: *(Σηκώνεται και ανοίγει συρτάκια για να βρει φωτογραφίες.)* Α, να εδώ! Τις έχω πρόχειρες για να τις βγάλω, άμα έρθει κάποιος!

Ανδριανή: *(Σηκώνεται και κατευθύνεται προς την Γεωργία. Ρίχνει κάτω τις κορνίζες, σπάνε γυαλιά.)* Σου είπα ότι δεν θέλω να δω φωτογραφίες. Θέλω να μπω μέσα.

Γεωργία: Γιατί επιμένεις;

Ανδριανή: Εσύ γιατί δεν με αφήνεις; Ό,τι ήτανε να μάθω, το έχω μάθει. Ας μη μου 'λεγες τίποτε.

Γεωργία: Δεν ξέρω αν μπορώ να μπω. Με πιέζεις.

Ανδριανή: Θα μπορούμε μαζί. *(Κάνει να σκύψει να μαζέψει τα γυαλιά από τις κορνίζες.)*

Γεωργία: *(Την σταματάει.)* Μην σκύβεις. Θα κοπείς. Θα τα μαζέψω εγώ. Πιο μετά.

Ανδριανή: *(Σηκώνεται.)* Κόπηκα. *(Το χέρι της βγάζει αίμα.)*

Γεωργία: *(Ξαναγυρνάει.)* Να δω το χέρι σου;

Ανδριανή: Δεν είναι τίποτε. Πήγαινε να φέρεις τα κλειδιά.

Γεωργία: Πάμε πρώτα να το καθαρίσουμε και να το δέσουμε και μετά θα μπορούμε μέσα.

Ανδριανή: Επιτέλους! *(Κοιτώντας το χέρι της.)* Είναι μια χαρά. Δεν έχει τίποτε. Θα το κρατήσω λίγο και θα σταματήσει το αίμα. Πήγαινε εσύ για τα κλειδιά.

(Η Γεωργία απομακρύνεται να φέρει τα κλειδιά. Η Ανδριανή βγάζει από την τσάντα της υγρά χαρτομάντηλα και καθαρίζει την πληγή.)

Γεωργία: *(Επιστρέφει με τα κλειδιά.)* Είμαστε σίγουρες;

Ανδριανή: Ναι, άνοιξε.

(Κατευθύνονται προς την πόρτα. Βάζουν το κλειδί.)

Γεωργία: Περίμενε. Κι αν έχει γίνει κάτι;

Ανδριανή: Τι να έχει γίνει; Να αναστήθηκε ο νεκρός;

Γεωργία: Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να τον ξανά ...

Ανδριανή: *(Η Ανδριανή αρπάζει τα κλειδιά από τα χέρια της Γεωργίας και ανοίγει την πόρτα.)* Επιτέλους τελειώνει. Θέλω μόνο να τον δω. *(Τραβάει τη Γεωργία και μπαίνουν μέσα.)*

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε):* Χριστέ μου! Δεν έχει αλλάξει καθόλου.

Ανδριανή (χωρίς να τη βλέπουμε): Δεν είναι δυνατόν.

Γεωργία (χωρίς να τη βλέπουμε): Μην πλησιάζεις.

Ανδριανή (χωρίς να τη βλέπουμε): Άφησέ με.

Γεωργία (χωρίς να τη βλέπουμε): Μην τον αγγίζεις. Πάμε έξω. Ακούς; Γιατί τον αγγίζεις; Μην τον αγγίζεις. Πάμε έξω.

(Σιωπή.)

Γεωργία (χωρίς να τη βλέπουμε): Τι κάνεις εκεί; Πάμε έξω, σε παρακαλώ.

Ανδριανή (χωρίς να τη βλέπουμε): (Σαν χαμένη.) Μην με τραβάς.

Γεωργία (χωρίς να τη βλέπουμε): (Προστακτικά.) Πάμε έξω. Τώρα. Βγες έξω τώρα.

Ανδριανή (χωρίς να τη βλέπουμε): (Σοκαρισμένη.) Θα βγούμε. Σταμάτα.

Γεωργία (χωρίς να τη βλέπουμε): Βγαίνω. Βγες κι εσύ, αλλιώς θα σε κλειδώσω μέσα.

5.
{19 Ιουνίου}

(Οι δύο γυναίκες βγαίνουν από το δωμάτιο και τραβούν με δύναμη την πόρτα. Η Γεωργία κατευθύνεται προς την κουζίνα. Βγαίνει με ένα μπουκάλι νερό και πίνει. Η Ανδριανή κατευθύνεται και κάθεται στον καναπέ, αμίλητη και σοκαρισμένη.)

Γεωργία: *(Δίνοντας το μπουκάλι.)* Θέλεις;

(Η Ανδριανή την κοιτάζει και δεν απαντάει.)

Γεωργία: Πήγαινε στο μπάνιο να ρίξεις λίγο νερό, να συνέλθεις.

Ανδριανή: Είμαι ... είμαι καλά. *(Κρατάει το στόμα της, προσπαθώντας να σταματήσει τον εμετό που θέλει να κάνει και τρέχει προς το μπάνιο.)*

(Η Γεωργία τρέχει πίσω από την Ανδριανή.)

(Ακούγονται ήχοι από την Ανδριανή που κάνει εμετό.)

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Δεν έπρεπε. Δεν έπρεπε να μπούμε. Σου το είπα. Τ'ι ήθελα και σε άκουσα; Πάρε να μυρίσεις λίγο άρωμα. *(Παύση.)* Περίμενε να σε σκουπίσω.

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Ευχαριστώ

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Είσαι καλύτερα;

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Ναι.

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Μπορείς να πάμε έξω;

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Πάμε.

(Εμφανίζονται στο σαλόνι.)

Γεωργία: Κάθισε. Πες λίγο νερό.

(Η Ανδριανή κάθεται. Κοιτώντας σαν χαμένη, πίνει νερό.)

Γεωργία: Το είπα. Δεν έπρεπε να μπούμε μέσα. Ορίστε τώρα.

Ανδριανή: *(Ψελλίζοντας, σαν χαμένη.)* Είναι ζωντανός. Είναι σαν ζωντανός.

Γεωργία: Ήμουν καλή μαθήτριά.

Ανδριανή: *(Ψελλίζοντας, σαν χαμένη.)* Νόμιζα ότι θα μιλήσει.

Γεωργία: Μετά από τόσο καιρό και ήταν ίδιος.

Ανδριανή: *(Σαν να μην ακούει.)* Ναι, ίδιος.

Γεωργία: Νόμιζα πως θα σηκωθεί και ήθελα να τον σκοτώσω ξανά.

Ανδριανή: *(Κοιτώντας τη με μίσος που προσπαθεί να κρύψει.)* Δεν σηκώθηκε. Τον σκότωσες καλά. *(Κάνει να σηκωθεί αλλά ζαλίζεται. Ξαπλώνει στον καναπέ σε εμβρυική στάση.)*

Γεωργία: Μην σηκώνεσαι. Πες μου εμένα αν θέλεις κάτι.

Ανδριανή: Θέλω μια βότκα.

Γεωργία: *(Σηκώνεται.)* Πρέπει να υπάρχει στο ψυγείο από όταν ζούσε. Πάω να φέρω.

(Η Ανδριανή γνέφει ευχαριστώ.)

(Η Γεωργία πηγαίνει στην κουζίνα.)

Ανδριανή: *(Σοβαρή.)* Φέρε το μπουκάλι.

Γεωργία: *(Εμφανίζεται με το μπουκάλι και ένα ποτήρι. Σερβίζει την Ανδριανή.)* Μετά τον εμετό θα σε πειράξει.

Ανδριανή: *(Πίνει από το μπουκάλι.)* Δεν με πειράζει. Τουλάχιστον στο στομάχι.

Γεωργία: Πού θα σε πειράξει;

(Η Ανδριανή πίνει από το μπουκάλι.)

Γεωργία: *(Της αρπάζει το ποτό.)* Μην πίνεις. Δεν σου κάνει καλό.

Ανδριανή: *(Με λύσσα.)* Φέρτο πίσω.

Γεωργία: Με μένα τὰ 'βαλες;

Ανδριανή: *(Κοιτώντας τη με μίσος.)* Θέλω να φύγω. Ούτε λεπτό εδώ μέσα.

Γεωργία: Θα κοιμηθείς εδώ απόψε. Δεν σε αφήνω να φύγεις. Πάω να στρώσω στο υπνοδωμάτιο του παιδιού.

Ανδριανή: Όχι. Θα πάω σπίτι μου.

Γεωργία: Ανδριανή, δεν το συζητώ.

Ανδριανή: Θα φύγω. *(Την σπρώχνει.)* Θέλω να μείνω μόνη μου.

Γεωργία: Δεν θα μείνεις μόνη σήμερα.

Ανδριανή: Μην φοβάσαι. Δεν θα αποκαλύψω τίποτε.

Γεωργία: Δεν το λέω γι' αυτό. Δεν σε αφήνω να φύγεις στην κατάσταση σου.

Ανδριανή: Να μη σε νοιάζει. Φεύγω. *(Κάνει να σηκωθεί αλλά καταρρέει.)*

Γεωργία: Δεν ακούω τίποτε. Θα κοιμηθείς στο δωμάτιο του μικρού σήμερα. Θα πάω να το ετοιμάσω.

(Η Ανδριανή πίνει και γνέφει «κάνε ό,τι θες».)

(Η Γεωργία σηκώνεται. Μπαίνει στο υπνοδωμάτιο του γιου της. Όση ώρα είναι μέσα η Ανδριανή πίνει κοιτάζοντας το δωμάτιο που είναι το ταριχευμένο πτώμα. Η Γεωργία εμφανίζεται.)

Γεωργία: Έτοιμο το κρεβάτι. Όποτε θες μπορείς να πας.

Ανδριανή: Ευχαριστώ.

Γεωργία: *(Η Γεωργία ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει ένα χάρτινο κουτί με χάπια.)* Χωρίς αυτά, κανένα βράδυ δεν μπορώ να κοιμηθώ. *(Η Γεωργία κλειδώνει την πόρτα που είναι το πτώμα και βάζει το κλειδί σε ένα ντουλάπι. Η Ανδριανή την παρατηρεί.)*

(Η Ανδριανή κουνάει καταφατικά το κεφάλι της.)

Γεωργία: Θα σου έδινα για να ηρεμήσεις αλλά με τόσο αλκοόλ δεν ξέρω τι παρενέργειες θα έχεις. Εγώ έχω συνηθίσει πια! Καμία παρενέργεια με το αλκοόλ!

(Η Ανδριανή κουνάει αρνητικά το κεφάλι της.)

Γεωργία: Πάμε προς τα μέσα;

Ανδριανή: Πάμε.

Γεωργία: *(Παίρνει ένα ποτήρι νερό μαζί της.)* Πάρε και το νερό μήπως διψάσεις το βράδυ.

(Μπαίνουν στο υπνοδωμάτιο του γιου.)

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Εδώ έχει σεντόνι, αν κρυώσεις αργότερα. Οτιδήποτε χρειαστείς, θα είμαι δίπλα.

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: *(Απότομα.)* Δεν θα χρειαστώ.

Γεωργία: *(Η Γεωργία έχει βγει στην πόρτα του υπνοδωματίου.)* Έλα δίπλα, αν χρειαστείς κάτι. Με το υπνωτικό που πήρα, δε νομίζω να σε ακούσω, αν φωνάξεις. Καλό βράδυ. *(Παύση.)* Και συγνώμη.

Ανδριανή: *(Απότομα.)* Καλό βράδυ.

(Η Γεωργία κλείνει το φως και την πόρτα από το δωμάτιο που θα κοιμηθεί η Ανδριανή. Βγαίνει στο σαλόνι. Κλείνει το φως. Μπαίνει στο δικό της υπνοδωμάτιο.)

6.
{19 Ιουνίου}

(Μετά από σύντομο χρονικό διάστημα, η Ανδριανή εμφανίζεται στο σαλόνι. Βάζει ένα ποτό. Πιάνει το κινητό της και κάθεται στο σαλόνι.)

Ανδριανή: Διάολε! Εμφανίζεσαι εκεί που δεν το περιμένει κανένας. *(Ψάχνοντας με μανία στο κινητό.)* Πόσα χρόνια πάνε. Πέντε; Κάπου στα πέντε, νομίζω. Ναι, ναι. Πριν πέντε χρόνια έκανες την τελευταία κρούση. Το θυμάμαι καλά. Και τώρα πάλι μπροστά μου! Γαμώτο τι όνομα έχεις στο κωλοfacebook; Νίκος Πα ... Όχι, καμία φωτογραφία δεν σου μοιάζει. Τότε μου έστειλες αίτημα φιλίας. Άκου φίλοι εμείς οι δύο! Φίλοι μετά από ότι έκανες. *(Πίνει.)* Τί έγινε το έκλεισες μετά; Μήπως Νικόλαος; *(Γράφει στο κινητό.)* Ούτε. Μα τί έγινε; Το έσβησες; Μα δεν μπορεί. Κάπως υπάρχεις εδώ μέσα. Κοίτα τώρα, δεν μπορώ να βρω τον λογαριασμό σου και δίπλα σε έχω νεκρό ολοζώντανο. *(Κλείνει τα μάτια και σκέφτεται.)* Ναι, γαμώτο! Δεν μπορώ να σε βρω γιατί σε είχα μπλοκάρει. Ναι, ναι, έτσι είχε γίνει. Έστειλνες μηνύματα, ήθελες να συναντηθούμε, εγώ δεν απαντούσα, σου είπα να μην ξαναστείλεις, εσύ εκεί, μια ζωή μόνο ό,τι ήθελε ο εαυτός σου, δεν έπαιρνες από λόγια και τελικά σε μπλόκαρα. Αυτό είναι! Εκεί θα σε βρω. Για στάσου. Πως πάω εκεί; Α, ναι. Ρυθμίσεις και απόρρητο, μετά συντομεύσεις απορρήτου, όχι, όχι, πίσω. Ρυθμίσεις σκέτο. Μετά απόρρητο. Αυτό είναι. Μπλοκάρισμα. *(Φωτίζεται το πρόσωπό της.)* Για δεσ τον! Αυτός είναι! Νίκος Παππάς! Ολοζώντανος! Επιτέλους! Σε βλέπω! *(Τυρνώντας στην πόρτα που είναι το ταριχευμένο πτώμα.)* Όπως και τώρα. Νεκρός, ζωντανός, φωτογραφία, ταριχευμένος παντού ο ίδιος. Εγωπαθής. Με ύφος αγέρωχο. Ύφος αλαζονικό. Ύφος ότι όλα σου ανήκουν. Με βεβαιότητα ότι όλα, ολόκληρος ο κόσμος έχει φτιαχτεί για σένα. *(Σηκώνεται. Πηγαίνει στο ντουλάπι που η Γεωργία είχε κρύψει τα κλειδιά. Τα βρίσκει. Ανοίγει την πόρτα που βρίσκεται το ταριχευμένο σώμα του άνδρα. Κοιτάζοντας μία το κινητό μία το πτώμα.)* Ορίστε! Ίδιος! Μπροστά μου! Ανήμπορος πλέον παρόλο που το ύφος σου λέει άλλα. Μπορώ να σε κάμω ό,τι θέλω. Μπορώ να σε ξανασκοτώσω, αν θέλω. Μπορώ να σε κάμω νεκρό και το ύφος σου να αλλάξει μια για πάντα. Κάποτε σε είχα σκοτώσει εγώ. Αναγκαστικά. Για να γλυτώσω απ' τα φαντάσματα. Εσύ εξαφανίστηκες κι εγώ έπρεπε να σε σκοτώσω. Σε σκότωσα; Ναι. Ναι. Τα κατάρφερα. Αλλά μετά επέστρεφες. Εσύ επέστρεφες κι έπρεπε να σε σκοτώνω συνέχεια. Επέστρεφες από facebook, από μηνύματα, από τηλέφωνα, από μνήμες... όχι όχι από μνήμες, από μνήμες ποτέ. Δεν υπήρχαν μνήμες για να επιστρέφεις από εκεί. Από αλλού. Κι εγώ σε σκότωνα. Πέθανες για μένα και τώρα ξανά μπροστά μου. Επιστρέφεις μεγαλοπρεπής και νεκρός. Πεθαμένος εγωιστής, ξανά να

αναγκάζομαι να ασχολούμαι με σένα. Όμως όχι. Τώρα είσαι νεκρός. Νεκρός. Φτάνει πια. Τέλος. Ό,τι έκανες, έκανες. Όσο αναστάτωσης, αναστάτωσης. Δεν μπορείς πια να κάνεις τίποτε. Και το ύφος σου... Αυτό το διαβολεμένο ύφος, το γεμάτο αυτοπεποίθηση, αυτό που πλέον μου φέρνει εμετό... αυτό ακριβώς το έχεις σαν τελευταία απελπισμένη προσπάθεια να διαχειριστείς κόσμο και ντουινιά. Αλλά δεν μπορείς, πάρε το χαμπάρι. Είσαι νεκρός. Τίποτε δεν μπορείς να πράξεις. Κανέναν δεν μπορείς να επηρεάσεις. Η φωνή σου, ναι, η φωνή σου που σιχαίνομαι, δεν θα ακουστεί ποτέ ξανά. *(Κλειδώνει την πόρτα, τοποθετεί τα κλειδιά το σημείο που τα είχε η Γεωργία και ξανακάθεται στον καναπέ και πίνει.)* Από τη μια έσωζες ζωές και από την άλλη σκότωνες ανθρώπους. Δεν μπόρεσες να κάνεις κανέναν ευτυχισμένο. Δεν μπόρεσες να αγαπήσεις κανέναν. Και εκατοντάδες άνθρωποι σου χρωστάνε τη ζωή τους. Οι ασθενείς είναι ιερές προσωπικότητες. Αυτό έλεγες. Κι από την άλλη μαχαίρωνες κόσμο. Αυτό ήσουν. Έσωζες ζωές μόνο για να σε βλέπουν Θεό. *(Σηκώνεται και βρίσκει το κουτί με τα χάπια της Γεωργίας.)* Δεν θέλω να υπάρχουν πια εδώ μέσα. Θέλω ακόμη και το πτώμα σου να μην υπάρχει. Θέλω να διαλύσω τις σάρκες σου, αλλά σιχαίνομαι να σε ακουμπήσω. Θα μπορούσα να κατασπαράξω το άψυχο σώμα σου, να μην υπάρχει η ύλη σου αλλά σιχαίνομαι τη γεύση σου. Σιχαίνομαι εμένα. *(Κλαίει γοερά.)* Να μην υπάρχει η παραμικρή υπόνοια αυτοπεποίθησης και να εξαφανιστείς. Να μην σε ξαναδώ ποτέ, σιχαίνομαι την όψη σου. *(Πίνει το υπνωτικό από το κουτί και ξαπλώνει στον καναπέ. Τα φώτα χαμηλώνουν ώσπου να κλείσουν τελείως. Μουγγρίζει, κάθεται σε εμβρυική στάση και βάζει το κεφάλι της ανάμεσα στα πόδια της.)* Το δωμάτιο μυρίζει εσύ. Θέλω να το κάψω. Να μην υπάρχουν τα βιβλία σου. Να μην σε μυρίζω πουθενά. Σιχαίνομαι τη μυρωδιά σου. Να αφανιστείς. Μια για πάντα. Να μην επιστρέφεις ούτε νεκρός ούτε ζωντανός ούτε τίποτε. Θέλω να πάψεις να μας ταλαιπωρείς. Αυτό θέλω. Να πάψεις να επιστρέφεις και να μας ταλαιπωρείς. Να σβηστεί η ύπαρξή σου. Να μην θυμάται ποτέ... να μην θυμάται ποτέ κανένας ότι έζησες. Αφανισμός. Ακόμη και οι ασθενείς σου να... *(Αποκοιμείται. Σβήνουν τα φώτα.)*

7.
{20 Ιουνίου}

(Είναι απόγευμα. Στο σαλόνι κάθονται οι δύο γυναίκες. Η Ανδριανή παίζει με το κινητό της και συνάμα παρακολουθεί το τηλεφώνημα. Η Γεωργία μιλάει στο σταθερό τηλέφωνο.)

Γεωργία: Ναι, αγόρι μου, το κατάλαβα. Του στέλνουν συνέχεια μηνύματα. Γιατρός είναι, γι' αυτό του στέλνουν.

(.....)

Γεωργία: Μπορεί να τους είχε δώσει το facebook. Μπορεί να του τηλεφωνούν, να μην τον βρίσκουν και να του στέλνουν μηνύματα στο facebook. Εσύ γιατί ανησυχείς;

(.....)

Γεωργία: Τι δεν καταλαβαίνω;

(.....)

Γεωργία: Από σήμερα τα ξημερώματα; Κι από έναν μόνο; Από ποιόν;

(.....)

Γεωργία: Πως τον λένε;

(.....)

Γεωργία: Μάλιστα. Ψευδώνυμο. Δεν πάει το μυαλό μου κάπου. Εσένα;

(.....)

Γεωργία: Ναι, έτσι φαίνεται από το όνομα, είναι γυναίκα.

(.....)

Γεωργία: Και τι του γράφει;

(.....)

Γεωργία: Του στέλνει τι τρώει; Έλα Χριστέ μου!

(.....)

Γεωργία: Έχει φωτογραφία; Την αναγνωρίζεις;

(.....)

Γεωργία: Γιατί δεν μπορείς να δεις;

(.....)

Γεωργία: Δεν είναι φίλοι με τον πατέρα σου και του στέλνει τι έφαγε, αν πήγε γυμναστήριο, τι βιβλίο διαβάζει;

(.....)

Γεωργία: Φαντάζομαι ο πατέρας σου δεν έχει απαντήσει, ε; *(Η Ανδριανή την κοιτάζει λοξά και με θυμό, χωρίς να της μιλήσει.)*

Γεωργία: *(Στην Ανδριανή, με νοήματα, χωρίς να μιλάει.)* Ε; Τί θες να κάνω; Να μην ρωτήσω;

Ανδριανή: *(Νοηματικά – συνεννοήσεις με τα μάτια, ειρωνικά και θυμωμένα.)* Πήγαινε μέσα να δεις αν σερφάρει.

(.....)

Γεωργία: *(Στο τηλέφωνο.)* Λίγο τραβηγμένο το σενάριό σου.

(.....)

Γεωργία: Ε, ναι, αγόρι μου! Τραβηγμένο! Να τον δολοφόνησε κάποιος και να του στέλνει μηνύματα για να μην τον υποπτευθούν! Και γιατί ξαφνικά από σήμερα το πρωί; Και ποιος να τον δολοφόνησε; Πολλές αστυνομικές ταινίες βλέπεις!

(.....)

Γεωργία: Δε νομίζω αγόρι μου. Ίσως είναι τυχαίο. Ίσως τα στέλνει κατά λάθος. Ναι, να δεις, αυτό συμβαίνει. Αφού δεν είναι και φίλοι στο facebook! Τα στέλνει σε άλλον και περιμένει και απάντηση. Κρίμα η κοπέλα!

(.....)

Γεωργία: Ίσως, τί να σου πω; Ίσως υπήρξε ... υπάρχει κάποια γυναίκα και του στέλνει εκείνη.

(.....)

Γεωργία: Αλλά και πάλι; Δεν έμαθε τίποτε για την εξαφάνιση; Τηλεόραση δεν βλέπει; Στέλνει μηνύματα και περιμένει απάντηση;

(.....)

Γεωργία: Τί να πει; Ακούς Ανδριανή; Κάποιος στέλνει μηνύματα στον λογαριασμό του άντρα μου.

Ανδριανή: *(Αδιάφορα καθώς ασχολείται με το κινητό της.)* Και τί του λέει;

Γεωργία: *(Στην Ανδριανή.)* Του ανακοινώνει το πρόγραμμά της! Από σήμερα το πρωί του στέλνει τα πάντα. Τι έφαγε, τι θα φάει, αν πήγε γυμναστήριο, πώς πάει η δουλειά της, τι θα κάνει το βράδυ και άλλα τέτοια. *(Στο τηλέφωνο ειρωνικά.)* Θα είναι κάποια κοπέλα σαν την Ανδριανή! Κι εκείνη όλο με το κινητό της ασχολείται!

Ανδριανή: *(Κοιτώντας αυστηρά τη Γεωργία.)* Διαβάζω κάποια άρθρα.

Γεωργία: *(Στην Ανδριανή.)* Και κείνος, μόνο διάβαζε. Κλεισμένος στο γραφείο του. *(Στο τηλέφωνο.)* Δεν πάει κάπου το μυαλό αγόρι μου για το τί συμβαίνει με τα μηνύματα στον πατέρα σου.

(Ξαφνικά ακούγεται ένας θόρυβος από το δωμάτιο που υπάρχει το πτώμα. Οι γυναίκες τρομάζουν.)

Γεωργία: *(Κοιτώντας το δωμάτιο που βρίσκεται το πτώμα.)* Τί ήταν αυτό;

Ανδριανή: *(Η Ανδριανή ανασηκώνεται από τον καναπέ και κάνει νόημα στην Γεωργία.)* Δεν ξέρω. *(Η Ανδριανή κλείνει το κινητό και κατευθύνεται προς την πόρτα του δωματίου που είναι το πτώμα.)*

(.....)

Γεωργία: *(Στο τηλέφωνο.)* Τίποτε παιδί μου, μην ανησυχείς.

(.....)

Γεωργία: *(Σηκώνεται από τον καναπέ. Μιλώντας στο τηλέφωνο, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της.)* Τίποτε σου λέω! Στην Ανδριανή έπεσε ένα μπουκάλι και έγινε χίλια κομμάτια.

Γεωργία: *(Κάνει νόημα στην Ανδριανή.)* Τί έγινε;

Ανδριανή: *(Έχοντας βάλει το αυτί της στην πόρτα, κάνει νόημα στην Γεωργία.)* Δεν ακούω τίποτε.

Γεωργία: *(Κάνει νόημα στην Ανδριανή.)* Περίμενε.

(.....)

Γεωργία: *(Στο τηλέφωνο.)* Ναι, ναι. Πρέπει να σε αφήσω τώρα. Να μαζέψω τα γυαλιά.

(.....)

Γεωργία: *(Θέλοντας βιαστικά να κλείσει το τηλέφωνο.)* Μην ανησυχείς. Θα το παρακολουθήσουμε τις επόμενες ημέρες και θα δούμε τι θα κάνουμε, αν συνεχίσει να στέλνει μηνύματα. Ίσως το αναφέρουμε στην αστυνομία.

(.....)

Γεωργία: Κι εγώ αγόρι μου, πολύ. Να προσέχεις και να μην ανησυχείς.

(.....)

Γεωργία: Κι εγώ θα προσέχω. Σε φιλώ. *(Κλείνει βιαστικά το τηλέφωνο.)*

(.....)

Γεωργία: *(Ταραγμένη.)* Τί έγινε;

Ανδριανή: Δεν ξέρω. Δεν το άκουσες κι εσύ;

Γεωργία: Μήπως ακούστηκε απ' έξω;

Ανδριανή: *(Δείχνοντας το δωμάτιο.)* Από εδώ ακούστηκε. Σίγουρα.

Γεωργία: Μήπως έπεσε κάτι από μέσα;

Ανδριανή: *(Με νύχρα.)* Δεν ξέρω, φέρε τα κλειδιά να δούμε.

Γεωργία: Θα μπούμε;

Ανδριανή: Υπάρχει κάποιος εκεί μέσα. Δεν θα μπούμε;

Γεωργία: *(Αποφασιστικά και στακάτα.)* Υπάρχει κάποιος πεθαμένος. Ο θόρυβος δεν είναι απ' αυτόν.

Ανδριανή: Υπάρχει ό,τι υπάρχει, εμείς πρέπει να μπούμε.

Γεωργία: Εγώ λέω να το αφήσουμε. Αν ξανακουστεί κάτι, μπαίνουμε τότε.

Ανδριανή: Γεωργία, φέρε τα κλειδιά.

Γεωργία: Δεν φοβάσαι;

Ανδριανή: Όχι, φέρε τα να δούμε τι έγινε! Επιτέλους! Θέλω να μπω μέσα. Κάτι έχει γίνει.

Γεωργία: Τα φέρνω, αλλά δεν ... δεν ... Ας τα αφήσουμε όπως είναι τα πράγματα. *(Κατευθύνεται να φέρει τα κλειδιά.)*

Ανδριανή: Δώσε τα.

Γεωργία: Ορίστε.

Ανδριανή: *(Ξεκλειδώνει την πόρτα. Κάνει νόημα στην Γεωργία.)* Έλα!

(Η Γεωργία μπαίνει δειλά μαζί με την Ανδριανή.)

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Τι έγινε εδώ;

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Χριστέ μου, πώς; Κάποιος μπήκε.

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: *(Ψελλίζοντας.)* Σταμάτα.

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Πάμε να φύγουμε. Κάποιος μπήκε σου λέω.

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: *(Ψελλίζοντας με άχρωμη φωνή.)* Σταμάτα.

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Πάμε να φύγουμε. Κάποιος είναι εδώ.

(Σιωπή.)

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Κάποιος μπήκε.

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Από πού να μπήκε;

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Μην τον πλησιάζεις. Πάμε έξω.

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Δες λίγο!

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Τι να δω;

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Δες ... δες λίγο από την πλευρά που είναι ριγμένος ο χαρτοφύλακας.

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Ναι, τι να δω; Τι έχει από εκεί;

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Δες το χέρι του! *(Παύση.)* Δες το. Δεν ήταν εκεί. Είμαι σίγουρη. Το χέρι του δεν ήταν ακουμπισμένο σε αυτό το σημείο.

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Τι λες; Ότι μετακινήθηκε;

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Θυμήσου! Δεν ήταν εκεί. Το θυμάμαι καλά! Ναι, το χέρι του! Ήταν... ήταν πάνω στο άλλο. Τώρα δεν ακουμπάει καν το άλλο του χέρι!

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: *(Τρομαγμένα.)* Ε; Δεν θυμάμαι τίποτε. *(Φωνάζοντας.)* Θέλω να φύγω. Θέλω να φύγω.

(Η Γεωργία εμφανίζεται ταραγμένη στο σαλόνι.)

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: Σταμάτα να φωνάζεις. Είμαι σίγουρη για το χέρι του. Δεν ... δεν ήταν εκεί. Τα θυμάμαι τα χέρια του. Τα θυμάμαι καλά. Πού είσαι;

Γεωργία: Βγες έξω και κλείδωσε.

Ανδριανή: Έρχομαι.

(Η Ανδριανή εμφανίζεται στο σαλόνι. Κλειδώνει την πόρτα και τοποθετεί το κλειδί στο σημείο που το κρύβουνε.)

8.
{20 Ιουνίου}

Γεωργία: Κλείδωσε και μην ξαναμπείς εκεί μέσα. Κλείδωσε γρήγορα.

Ανδριανή: *(Δεν απαντάει.)*

Γεωργία: Χριστέ μου, τι έγινε ... δεν καταλαβαίνω. Κοντεύω να τρελαθώ.

Ανδριανή: *(Ορμάει στη Γεωργία και την κρατάει από τους ώμους, με έντονο ύφος.)* Πού έχεις βάλει τα βιβλία που έκανες ό,τι έκανες;

Γεωργία: *(Χωρίς να έχει πλήρη επαφή με το τι συμβαίνει.)* Ε; Ποιά βιβλία; Δεν ξέρω. Δεν καταλαβαίνω. Τι με ρωτάς;

Ανδριανή: *(Υψώνοντας τη φωνή, την ταρακουνάει.)* Τα βιβλία που τον ταρίχευες, πού είναι;

Γεωργία: Δεν ... δεν τα έχω. Τα έκαψα. *(Αρχίζει και κλαίει.)*

Ανδριανή: *(Αυστηρά φωνάζοντάς της.)* Μην κλαις.

Γεωργία: Δεν τα έχω σου λέω. Τα έκαψα αμέσως μόλις τον ταρίχευσα.

Ανδριανή: *(Απογοητευμένα και ειρωνικά.)* Τέλεια. *(Επαναλαμβάνει τα λόγια της Γεωργίας.)* “Τα έκαψα αμέσως μόλις τον ταρίχευσα.”

Γεωργία: Φοβάμαι.

Ανδριανή: Σκάσε πια. Φοβάσαι. Τι φοβάσαι; Όταν έκανες ότι έκανες, δεν φοβόσουν; Σταμάτα να κλαις. Δεν αλλάζει κάτι. Ούτε βοηθάς να καταλάβουμε τι γίνεται.

Γεωργία: *(Κλαίγοντας.)* Βοήθησέ με.

Ανδριανή: *(Αυστηρά.)* Τι να βοηθήσω; Πώς να βοηθήσω; Μήπως καταλαβαίνω; Ο χαρτοφύλακας που ήταν;

Γεωργία: Δεν θυμάμαι.

Ανδριανή: *(Έντονα, ταρακουνώντας την από τους ώμους.)* Θυμήσου. Πρέπει να θυμηθείς. Ήταν κοντά του; Μπορούσε να τον φτάσει με τα χέρια του;

Γεωργία: Ε; Πού ήταν; Ήταν...

Ανδριανή: *(Την διακόπτει.)* Ναι, πού ήταν; Κοντά του; Αν άπλωνε το χέρι του, τον έφτανε;

Γεωργία: Θα ήταν ακουμπισμένος στο γραφείο του. Κι αυτόν τον έβαλα κοντά στο γραφείο, για να είναι ικανοποιημένος.

Ανδριανή: Άρα, αν άπλωνε το χέρι του, τον έφτανε.

Γεωργία: Ναι, ναι, νομίζω τον έφτανε.

Ανδριανή: *(Φωνάζοντας.)* Να μη νομίζεις.

Γεωργία: *(Τρομαγμένα.)* Όχι, δε νομίζω. Είμαι σίγουρη. Αν άπλωνε το χέρι του, τον έφτανε.

Ανδριανή: Και ο χαρτοφύλακας;

Γεωργία: Ναι, ο χαρτοφύλακας.

Ανδριανή: Ο χαρτοφύλακας, τι είχε μέσα;

Γεωργία: Τι είχε μέσα. Είχε χαρτιά. Χαρτιά. Διάφορα χαρτιά. Χαρτιά από τη δουλειά και μια παλιά τηλεφωνική συσκευή.

Ανδριανή: Συσκευή;

Γεωργία: Ναι. Μια συσκευή...

Ανδριανή: *(Την διακόπτει.)* Τι λέμε; Τι λέμε; Ο άνθρωπος είναι νεκρός! Τι να έφτανε; Με ποιο χέρι;

Γεωργία: Δεν ξέρω τι λέμε.

Ανδριανή: Είναι νεκρός και δεν μπορεί να φτάσει τίποτε.

Γεωργία: Ανδριανή! Μην ξαναμπούμε εκεί μέσα.

Ανδριανή: Είναι νεκρός. Δεν κουνάει τίποτε. Ούτε και θέλει να κουνήσει. Ούτε τίποτε. Δεν ξυπνούν οι νεκροί.

Γεωργία: *(Τρέμει.)* Εμείς έτσι κι αλλιώς να μην ξαναμπούμε.

Ανδριανή: Μην τρέμεις. Μέσα είναι ένα πτώμα. Τίποτε άλλο. Δεν γίνεται να ζωντάνεψε για να πιάσει τον χαρτοφύλακα.

Γεωργία: Έχεις δίκιο. Δεν γίνεται.

Ανδριανή: Είμαστε κουρασμένες, ταραγμένες από όλα. Πιθανώς δεν είδαμε καλά.

Γεωργία: Και ο χαρτοφύλακας; Πώς έπεσε;

Ανδριανή: Ίσως δεν ήταν καλά ακουμπισμένος.

Γεωργία: Ναι, αυτό θα είναι. Δεν ήταν καλά ακουμπισμένος και έπεσε. Όπως και να 'χει, εμείς να μην ξαναμπούμε εκεί.

Ανδριανή: Για την ώρα, λέω ότι χρειαζόμαστε ύπνο. Κι εσύ κι εγώ.

Γεωργία: Μην φύγεις. Μείνε να κοιμηθείς εδώ.

Ανδριανή: Εντάξει.

Γεωργία: Το δωμάτιο του μικρού ξέρεις πλέον που είναι. Θα πάω να σου στρώσω.

Ανδριανή: Άσε, θα το κάνω μόνη μου. *(Κάθεται στον καναπέ.)*

Γεωργία: *(Πηγαίνει προς την κουζίνα και εμφανίζεται με ένα ποτήρι νερό. Παίρνει το κουτί με τα φάρμακα.)* Θες κι εσύ ένα;

Ανδριανή: Όχι, ευχαριστώ.

Γεωργία: Θα σε βοηθήσει να κοιμηθείς και να ξεκουραστείς.

Ανδριανή: Όχι, όχι.

Γεωργία: Κλείδωσες μέσα;

Ανδριανή: Ναι.

Γεωργία: Τα κλειδιά τα έβαλες στη θέση τους;

Ανδριανή: Τα έβαλα.

Γεωργία: Μην ξαναμπείς.

Ανδριανή: *(Σηκώνεται και κατευθύνεται προς το δωμάτιο που θα κοιμηθεί.)*

Γεωργία δεν είναι λύση αυτό.

Γεωργία: Ούτε το άλλο, είναι. Εσύ μην ξαναμπείς κι ας μην βρούμε τη λύση.

Ανδριανή: Να απενεργοποιήσω το κινητό, μην χτυπήσει το βράδυ και ανησυχήσουμε. *(Αφήνει το κινητό της στο τραπεζάκι του σαλονιού και μπαίνει προς το δωμάτιο που θα κοιμηθεί.)* Θα τα συζητήσουμε άλλη ώρα αυτά. Καλό βράδυ.

Γεωργία: Πάω κι εγώ να πέσω *(κατευθύνεται προς το υπνοδωμάτιο.)*. Καλό βράδυ. *(Κλείνει το φως του σαλονιού, κοντοστέκεται σα να έχει ξεχάσει κάτι. Ξαναγυρνάει να πάρει το κινητό που μιλάει με το γιο της. Μπαίνει στο υπνοδωμάτιο.)*

(Τα φώτα στο σαλόνι είναι κλειστά. Η Ανδριανή βγαίνει από το δωμάτιό της. Ανοίγει φως. Βάζει το αυτί της στην πόρτα που υπάρχει το πτώμα και κάμει νόημα με τα χέρια της ότι δεν ακούγεται τίποτε. Κάθεται στον καναπέ, βάζει ποτό, ανάβει τσιγάρο, ανοίγει το κινητό της.)

Ανδριανή: *(Κοιτώντας την πόρτα που είναι το πτώμα.)* Βάλτε pin. *(Η οθόνη του κινητού προβάλλεται στο φόντο καθώς ανοίγει το κινητό της ή ακούμε τη φωνή του κινητού “εισάγετε pin”.)* Και νεκρός ήσυχος δεν κάθεται. Πάντα να ασχολούμαστε με σένα. *(Γράφει μήνυμα. Το μήνυμα μπορεί να φαίνεται σε προβολή πίσω από την Ανδριανή ή μπορεί να το διαβάζει.)* “Ελπίζω να ήταν η μπλε αυτή που κουβαλούσες μαζί σου! Αλλιώς θα σε βρει τέλος κακό.” *(Τελειώνοντας το μήνυμα από το δωμάτιο που βρίσκεται ο νεκρός ακούγεται ένας θόρυβος. Η Ανδριανή πίνει όλο το ποτό από το ποτήρι της.)* Ε, μα πια δεν υποφέρεσαι. Θα χάσω την ηρεμία μου εξαιτίας σου. *(Κλείνει το κινητό της, το πετάει στο τραπέζι και πάει κατευθείαν στο δωμάτιο που θα κοιμηθεί σβήνοντας τα φώτα.)*

9.
{21 Ιουνίου}

(Είναι απόγευμα. Το σαλόνι είναι άδειο. Η Γεωργία ξεκλειδώνει την πόρτα του σπιτιού. Η Ανδριανή έχει ντύσιμο όχι τόσο ανδρόγυνο, όσο στην αρχή του έργου.)

Γεωργία: *(Μπαίνοντας μέσα με τσάντες από Super Market.)* Μα, σου τηλεφώνησα αρκετές φορές. Ανησύχησα.

Ανδριανή: Είχαμε πει ότι θα συναντηθούμε στις επτά στην πλατεία. Γιατί ανησύχησες;

Γεωργία: Γιατί από το πρωί το κινητό σου είναι κλειστό. Γιατί το έκλεισες;

Ανδριανή: Ήθελα να κάμω κάποιες δουλειές χωρίς τηλέφωνα.

Γεωργία: Και δεν το άνοιξες καθόλου από το πρωί να δεις τις κλήσεις;

Ανδριανή: Όχι, είναι απενεργοποιημένο στην τσάντα μου.

Γεωργία: Απεξάρτηση;

Ανδριανή: Σχεδόν.

Γεωργία: Καλύτερα, νομίζω σου χρειαζόταν αλλά έπρεπε να ενημερώσεις, να μην ανησυχούμε οι υπόλοιποι.

Ανδριανή: Να μην ανησυχείτε.

Γεωργία: Τί ώρα έχουμε ραντεβού με την Άντα;

Ανδριανή: Οκτώ και μισή έξω από το σινεμά.

Γεωργία: Τέλεια! *(Κατευθύνεται προς το σταθερό της τηλέφωνο.)* Θα με βοηθήσεις να τακτοποιήσουμε τα πράγματα από το σούπερ;

Ανδριανή: Αμέ!

Γεωργία: *(Κοιτώντας το σταθερό τηλέφωνο.)* Ωχ με πήρε ο γιος μου. Κάτσε να τον πάρω να του πω ότι θα πάμε σινεμά να μην ανησυχεί. *(Τηλεφωνεί.)*

Ανδριανή: Πάω τις τσάντες στην κουζίνα! *(Πηγαίνει στην κουζίνα.)*

Γεωργία: *(Στο τηλέφωνο.)* Έλα αγόρι μου! Είσαι καλά;

(.....)

Γεωργία: Καλά κι εγώ! Είμαι με την Ανδριανή και ετοιμαζόμαστε να πάμε σινεμά, στην ταινία που σου είχα πει τις προάλλες!

(.....)

Γεωργία: Άντε! Που ανησυχούσες! Μάλλον κατάλαβε το λάθος του το κορίτσι και σταμάτησε τα μηνύματα! Εσύ θα βγεις;

(.....)

Γεωργία: Τέλεια! Καλά να περάσετε!

(.....)

Γεωργία: Ευχαριστούμε! Ναι, θα της δώσω!

(.....)

Γεωργία: Θα σου πω αύριο εντυπώσεις από την ταινία! Σε φιλώ!

Ανδριανή *(χωρίς να την βλέπουμε)*: Τακτοποίηση πραγμάτων τέλος!

Γεωργία: Ευχαριστώ! Σου πήρα και βότκα! Την είδες; Συνήθως τέτοια έπινε και ο Νίκος!

Ανδριανή: *(Εμφανίζεται στο σαλόνι.)* Σε ευχαριστώ!

Γεωργία: Τι ώρα πήγε; Προλαβαίνουμε να πιούμε ένα ποτό;

Ανδριανή: Είναι οκτώ και δέκα. Καλύτερα όχι, μην στήσουμε την Άντα.

Γεωργία: Τι ώρα κλείνει το φαρμακείο σήμερα;

Ανδριανή: Στις οκτώ. Θα πάει τον μικρό στον πατέρα του και θα έρθει να μας βρει.

Γεωργία: Ωραία τότε να φύγουμε και πίνουμε εκεί!

Ανδριανή: Καλύτερα ναι!

Γεωργία: *(Μπαίνοντας στο δωμάτιό της.)* Στάσου μια στιγμή να πάρω μια ζακέτα, μήπως φυσάει το βράδυ! Θες κι εσύ κάτι, μην κρυώσεις;

Ανδριανή: Μην κουβαλάς τίποτε! 21 Ιουνίου σήμερα! Κατακαλόκαιρο! Δεν θα κρυώσεις!

Γεωργία: *(Εμφανίζεται.)* Έτοιμη! Πάμε;

Ανδριανή: Φύγαμε!

(Κλείνουν τα φώτα, τραβούν την εξώπορτα και βγαίνουν.)

10.
{21 Ιουνίου}

(Τα φώτα στο σαλόνι είναι σβηστά. Ακούγονται κλειδιά εξώπορτας. Μπαίνουν η Ανδριανή με τη Γεωργία. Είναι λίγο ζαλισμένες.)

Γεωργία: *(Ανάβοντας το φως.)* Τελικά η ταινία ήταν καλή!

Ανδριανή: Είδες; Που ήθελες να πάμε σε αυτή με την μαγειρικές!

Γεωργία: *(Παραπατώντας.)* Σα να παραήπιαμε μου φαίνεται!

Ανδριανή: Με τόση ζέστη και τόσα αλμυρά εκεί, είχαμε ανάγκη κάτι παγωμένο!

Γεωργία: Συμφωνώ! Και οι παγωμένες μπύρες είναι ό,τι πρέπει!
(Μπαίνοντας στην κουζίνα.) Θέλεις νερό;

Ανδριανή: Όχι, ευχαριστώ!

Γεωργία: *(Εμφανίζεται με το νερό.)* Μην οδηγήσεις έτσι.

Ανδριανή: Όχι, θα μείνω εδώ!

Γεωργία: Τέλεια! Στην αρχή χρειαζόταν να σου το λέω συνέχεια για να μείνεις εδώ! Τώρα πια το ξέρεις το δωμάτιό σου! *(Ανοίγει το κουτί με τα φάρμακα και πίνει ένα.)*

Ανδριανή: Δεν θα σε πειράξει με τόσες μπύρες;

Γεωργία: Μπα, έχω πάθει ανοσία πια! Παίρνω χρόνια!

Ανδριανή: Είμαι πτώμα, ούτε να βγάλω το μακιγιάζ δεν μπορώ! Θα κοιμηθώ κατευθείαν! *(Μπαίνει στο μπάνιο.)*

Γεωργία: Ακολουθώ κι εγώ! *(Φωνάζοντας.)* Να το επαναλάβουμε το σημερινό με την Άντα! Πολύ τη συμπάθησα!

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε):* Ναι! Οπωσδήποτε!

(Εμφανίζεται η Ανδριανή χωρίς να έχει βγάλει το μακιγιάζ.)

Γεωργία: *(Ρωτώντας χωρίς να περιμένει απάντηση.)* Βγήκες; Μπαίνω να πλυθώ και πάω κατευθείαν για ύπνο! *(Μπαίνει στο μπάνιο.)*

Ανδριανή: Καλό βράδυ Γεωργία! Πάω στο δωμάτιο!

Γεωργία *(χωρίς να τη βλέπουμε.)*: Καλό βράδυ! Θα τα πούμε αύριο!

(Η Ανδριανή βάζει το αυτί της στην πόρτα που είναι το πτώμα. Δεν ακούγεται τίποτε. Κοιτά αν είναι κλειδωμένη η πόρτα στο δωμάτιο με το πτώμα. Ελέγχει το σημείο που βάζουν τα κλειδιά αν είναι εκεί. Ελέγχει το κινητό της αν είναι κλειστό και μπαίνει στο δωμάτιο που θα κοιμηθεί. Βγαίνει η Γεωργία από το μπάνιο. Ελέγχει αν είναι κλειδωμένη η πόρτα από το δωμάτιο που βρίσκεται το πτώμα και αν τα κλειδιά είναι στη θέση που τα βάζουν. Έχει το ύφος ότι όλα εντάξει, σβήνει τα φώτα και μπαίνει στο δωμάτιό της.)

(Ανοίγει η πόρτα από το δωμάτιο της Ανδριανής και εμφανίζεται ξανά στο σαλόνι. Βάζει βότκα, ανάβει τσιγάρο, παίρνει τα κλειδιά από την πόρτα του δωματίου του πτώματος στα χέρια της και ανοίγει το κινητό της. Ακούμε τον ήχο ενεργοποίησης. Ό,τι γράφει ακούγεται από ηχογραφημένη φωνή ή φαίνεται σε προβολή πίσω από την Ανδριανή, χωρίς εκείνη να βλέπει κάτι.)

Ανδριανή: *(Γράφει στο μήνυμα.)* “Γιατί μπήκες στο μυαλό μου ξανά και δεν με αφήνεις να ηρεμήσω; Γιατί;” *(Μονολογώντας.)* Γιατί;

(Από το δωμάτιο που υπάρχει το πτώμα ακούγεται ένας θόρυβος. Η Ανδριανή τον ακούει.) *(Γράφει στο μήνυμα.)* “Επανερχεσαι ξανά και ξανά και ζητάς, όλο ζητάς. Τι ζητάς;” *(Μονολογώντας.)* Τι ζητάς; *(Γράφει στο μήνυμα.)* “Γιατί με αναγκάζεις να σου λέω τι κάμω, τι τρώω, τι διαβάζω; Γιατί δεν με αφήνεις στην όμορφη ζωή που προγραμματίσα τόσα χρόνια τώρα;” *(Η Ανδριανή κατευθύνεται προς την πόρτα από το δωμάτιο που βρίσκεται το πτώμα, ξεκλειδώνει και μένει εκεί με κλειστή την πόρτα.)*

Νίκος *(χωρίς να τον βλέπουμε)*: Έλα μέσα Ανδριάνα.

Ανδριανή: Ποιος μιλάει; *(Ανοίγει την πόρτα.)* Τι γίνεται εκεί; Μην κουνηθείς. Θα ... θα ... *(Κλείνει την πόρτα απότομα. Πίνει βότκα. Κλειδώνει την πόρτα.)*

Νίκος *(χωρίς να τον βλέπουμε)*: Ανδριάνα με φοβάσαι;

Ανδριανή: *(Ξαναανοίγει την πόρτα και μένει εκεί.)* Είσαι ζωντανός; Πώς το έκανες αυτό;

Νίκος (χωρίς να τον βλέπουμε): Ποιό Ανδριάννα μου;

Ανδριανή: (Μπαίνει πιο μέσα στο δωμάτιο που είναι ο Νίκος.) (Νευρικά.) Δεν είμαι δικιά σου. Πώς ζωντάνεφες; Δεν πεθαίνεις εσύ;

Νίκος (χωρίς να τον βλέπουμε.): Μην τρομάζεις Ανδριάννα μου! Κάποτε με αγαπούσες!

Ανδριανή (χωρίς να την βλέπουμε): (Στακάτα.) Κάποτε. Σε ρωτάω. Δεν μου απαντάς. Δεν πεθαίνεις εσύ; Πρέπει να σε κόψουμε κομματάκια για να μας εγκαταλείψεις μια και καλή;

(Φωτίζεται ο μέσα χώρος. Βλέπουμε την Ανδριανή και τη σκιά του άντρα-πτώματος, η οποία σιγά σιγά φωτίζεται και φαίνεται κανονικά.)

Νίκος: (Έχει σηκωθεί. Με ειρωνεία.) Κι εγώ που νόμιζα ότι είχες θυμώσει τότε που ...

Ανδριανή: (Τον διακόπτει.) Τότε που;

Νίκος: Τότε που ήταν σα να σε εγκατέλειψα.

Ανδριανή: Σαν;

Νίκος: Σαν.

Ανδριανή: Δεν ήταν σαν. Εξαφανίστηκες.

Νίκος: (Υφος αγέρωχο.) Μα εσύ με ξεμάκρυνες.

Ανδριανή: Εσύ έκοψες κάθε επικοινωνία.

Νίκος: Δεν άλλαξες! Δεν άλλαξες σχεδόν καθόλου.

Ανδριανή: Πάγωσα. Έμεινα ένας παγωμένος άνθρωπος για χρόνια. Στον πάγο ο άνθρωπος δεν γερνάει. (Πιάνει να ανάψει τσιγάρο.)

Νίκος: Θα καπνίσεις;

Ανδριανή: Ό,τι θέλω θα κάνω. (Ανάβει το τσιγάρο.)

Νίκος: Ναι, ναι, θυμάμαι.

Ανδριανή: Τί θυμάσαι;

Νίκος: Καπνίζεις από απουσία, από αμηχανία, από ευχαρίστηση. Τώρα από τί;

Ανδριανή: Από ό,τι θέλω.

Νίκος: Έκαιγε ο πάγος σου. Σε έκαψε ο πάγος που εσύ έφτιαξες.

Ανδριανή: *(Τον κοιτάζει αδιάφορα.)*

Νίκος: Και μετά;

Ανδριανή: Τί και μετά;

Νίκος: Μετά από τα χρόνια που έμεινες ένας άνθρωπος παγωμένος, ξεπάγωσες;

Ανδριανή: Ξεπάγωσα, ναι! *(Σβήνει με μανία το τσιγάρο.)*

Νίκος: Και τί έκανες;

Ανδριανή: Σε απέβαλλα. Από παντού. Δια της λέμφου.

Νίκος: *(Με ειρωνεία.)* Δια της λέμφου!

Ανδριανή: Δια της λέμφου, ναι. Απέβαλλα μέχρι και τα κόκκαλα! *(Αλλάζει ύφος.)* Γιατί δεν με άφηνες στην ησυχία μου;

Νίκος: Γιατί δεν ήθελες.

Ανδριανή: Είσαι πάντα τόσο αλαζονικός! Και πτώμα, την αλαζονεία σου δεν τη χάνεις. *(Πητορικά ρωτώντας.)* Από τη μια ήθελα να σε ξεμακρύνω αλλά από την άλλη δεν ήθελα να με αφήσεις στην ησυχία μου; Είσαι γελοίος.

Νίκος: *(Με έμφαση.)* Ήμουν γελοίος.

Ανδριανή: Τώρα; Τώρα δεν είσαι;

Νίκος: Τώρα είμαι γελοίο. Ένα γελοίο πτώμα.

Ανδριανή: Κι εγώ μια ... μια ... δεν ξέρω κι εγώ τί, που ασχολείται με ένα γελοίο πτώμα.

Νίκος: Υπερβάλλεις! Απλώς έχασες λίγο τον δρόμο σου!

Ανδριανή: Και ήρθες εσύ να τον ξαναβρώ;

Νίκος: Ακριβώς!

Ανδριανή: *(Απαξιωτικά.)* Είσαι όντως ένα γελοίο πτώμα.

Νίκος: Επέστρεφα. Όποτε *(με έμφαση)* ε σ ύ με είχες ανάγκη.

Ανδριανή: Σκάσε πια. Αγωνίστηκα μέχρι να ξαναβρώ τον εαυτό μου. Αγωνίστηκα όσο ...

Νίκος: *(Την διακόπτει.)* Και;

Ανδριανή: Τί και;

Νίκος: Τον βρήκες;

Ανδριανή: Τον βρήκα. Ναι. Δεν αντέχω το ύφος σου. Δεν το αντέχω. Με σιχαίνομαι που συνομιλώ μαζί σου.

Νίκος: Τον έχασες ολωσδιόλου. Ό,τι πάλευες να νικήσεις, ήταν σύμμαχός σου. Τα μάτια σου πεινάνε.

Ανδριανή: Έτσι σε βολεύει; Να πιστεύεις ότι όλοι σε έχουμε ανάγκη; Εγώ δεν είμαι ασθενής σου. Δεν σε έχω ανάγκη. Ξεμπέρδεψα από εσένα πριν από είκοσι χρόνια!

Νίκος: Μ π λ α μ π λ α μ π λ α ... και ξεκίνησες να μου στέλνεις μηνύματα τι κάνεις, τι τρώς ...

Ανδριανή: *(Τον διακόπτει ορμώντας πάνω του.)* Σταμάτα πια, θα σε σκοτώσω. Από εδώ ζωντανός δεν θα βγεις.

Νίκος: *(Κρατώντας τη δυνατά από τα χέρια.)* Χα χα χα! Ωραία απειλή! Εσύ είσαι πιο νεκρή από εμένα. Μέσα σου αίμα δεν κυλάει. Το είπες και μόνη σου. Πάγωσε.

Ανδριανή: *(Προσπαθώντας να τον χτυπήσει.)* Τέρας! Κτήνος! Νομίζεις ότι είσαι Θεός!

Νίκος: *(Με έντονο ύφος προσπαθώντας να την ακινητοποιήσει, ενώ χειροδικούν και παλεύουν. Φτάνουν σε απόσταση αναπνοής.)* Είμαι

Ανδριάνα! Είμαι ο δικός σου Θεός. *(Με ειρωνεία.)* Προγραμματίσες τη ζωή σου τόσα χρόνια περίφημα, όπως λες! Είσαι καλά, όπως λες! Πηγαίνεις σινεμά, κάνεις φίλες, άκου φίλες, περνάς όμορφα, όπως μου είπες αλλά *(με έμφαση)* ε γ ώ είμαι ο Θεός σου, είμαι ο Απόλλωνας. Ο *(με ένταση)* δ ι ο ς σ ο υ Απόλλωνας.

Ανδριανή: Πονάω. *(Τον φτύνει.)* Άφησέ με. Άκου Απόλλωνας! Φτύνω τον Θεό κατά πρόσωπο.

Νίκος: Τον φτύνεις και χωρίς αυτόν δεν ζεις. Η σύγχυση που σε γοητεύει! Θυμάσαι που διαβάζαμε;

Ανδριανή: Να πας να γαμηθείς. Παλιοκαργιόλη! Άνανδρε! Υποκριτή! Άκου διαβάζαμε. Τίποτε δεν θυμάμαι από εσένα. Τίποτε. Τίποτε. Τίποτε δεν ήταν τόσο σημαντικό ώστε να αξίζει να το θυμάμαι.

Νίκος: Θυμάσαι Ανδριάνα μου. Θυμάσαι εσένα όταν ήσουν μαζί μου κι αυτό φτάνει.

Ανδριανή: *(Τον ξαναφτύνει.)* Παλιοαρχίδι.

Νίκος: Με βρίζεις γιατί επέλεξες μια ζωή... μια ζωή του Ίδα του θνητού.

Ανδριανή: Ποιον Ίδα, τι λες; Όλο θεωρίες μια ζωή! Θεωρίες και μια εικόνα για τον εαυτό σου που καμία σχέση δεν είχε ούτε έχει με την πραγματικότητα.

Νίκος: Θυμάσαι;

Ανδριανή: Τι να θυμηθώ;

Νίκος: Την εκλογή!

Ανδριανή: Ποιαν εκλογή;

Νίκος: Της Μάρπησσας.

Ανδριανή: *(Δείχνει ότι θυμάται.)* Ποιά Μάρπησσα;

Νίκος: "...έγειρε σαν πεθαμένη στον ώμο του Ίδα, του θνητού. Κι αυτός τη σήκωσε στα χέρια του σαν μια σημαία κι έστρεψε στον Απόλλωνα τη ράχη. Αλλ' όπως έφευγε, σχεδόν με αλαζονεία, ακούγονταν κάτι σαν τριξίμο από σκίσιμο υφάσματος (παράξενος ήχος) – η μια άκρη της σημαίας κρατιόταν πατημένη απ' του Θεού το πόδι.

Ανδριανή: Ουάου! Τέλεια! Άφησέ μου τα χέρια να σε χειροκροτήσω! Περίμενε να φωνάξω και την γυναίκα σου να σε χειροκροτήσουμε μαζί! Άντε γαμήσου!

Νίκος: Όσο και να κοροϊδεύεις, ξέρεις ότι έχω δίκιο.

Ανδριανή: Το δίκιο είναι να κάμεις τους ανθρώπους που αγαπάς ευτυχισμένους. Όσο ζεις. Όσο ζουν κι αυτοί. Το να τους φτάνεις στο σημείο η μία να σε σιχαίνεται και η άλλη να σε σκοτώσει, είναι ... είναι ... τι κάθομαι και συζητάω με έναν τύπο που μόνο φιλοσοφεί.

Νίκος: Μα γι' αυτό μιλάς μαζί μου αγαπημένη μου!

Ανδριανή: Γιατί μιλάω; Ούτε εγώ ξέρω γιατί μιλάω! Δεν είμαι αγαπημένη σου.

Νίκος: Είμαι εγώ αγαπημένος σου!

Ανδριανή: Θα ήθελες.

Νίκος: Είμαι αυτός που θα ήθελες να ήσουν, αν ήσουν άλλο φύλο! Άρα αγαπημένος σου!

Ανδριανή: Γιατί μιλάω μαζί σου! Είμαι ηλίθια!

Νίκος: Μιλάς γιατί κάποτε ήσουν ευτυχισμένη! Κι αυτό δεν το ξεχνάς! Μένει στο υποσυνείδητο! Μπορείς να το ανακαλέσεις, αν δεν το έχεις κάμει ήδη! Αν και νομίζω ότι για να είσαι εδώ μάλλον το θυμάσαι!

Ανδριανή: Άντε πηδήξου! Γιατρέ της δεκάρας!

Νίκος: Ε, όχι και της δεκάρας! Χειρουργήσα και έσωσα πάνω από ... από ... πόσους ασθενείς άραγε να χειρουργήσα;

Ανδριανή: Ας θυμηθούμε για να σε θαυμάσουμε όλοι μαζί! Ξαναφώναξε τη γυναίκα σου για το χειροκρότημα!

Νίκος: Δεν σου ταιριάζει να μιλάς έτσι! Χάρη σε σένα έγινα χειρουργός! Χάρη στα χειρουργεία κατάλαβα τι μένει από τους ανθρώπους.

Ανδριανή: Από σένα τι έμεινε;

Νίκος: Όχι τι απομένει πίσω, τι μένει τυπωμένο στο μέσα τους! *(Επεξηγηματικά και στοχαστικά.)* Τι μένει στο μέσα τους. Αναρωτήθηκες ποτέ, τί μένει στην ψυχή τους;

Ανδριανή: *(Ειρωνικά.)* Όχι. Για πες μου εσύ που ξέρεις.

Νίκος: Έχω χειρουργήσει πόσους ανθρώπους. Και όχι όπου κι όπου. Χειρουργεία στο κεφάλι. Χειρουργεία βαριά. Πολλοί ασθενείς κάνανε καιρό να ξαναβρουν την μνήμη τους. Ποτέ όμως ποτέ κανένας ασθενής δεν έχασε την επαφή του με τον Απόλλωνα. Πάντα το θεϊκό στοιχείο μέσα τους ήταν εκεί. Στην εντατική όταν ξυπνούσαν, δεν αναγνώριζαν παιδιά, δεν θυμόντουσαν ποιοι είναι, δεν θυμόντουσαν τίποτε. Αλλά υπήρχαν σκηνές που μνημόνευαν, υπήρχαν εικόνες από την ψυχή τους. Και η ψυχή θέλει τον Απόλλωνα αγαπημένη μου Μάρπησσα, ποτέ τον Ίδα, όσο και ολοκληρωμένη να αισθάνεται με αυτόν τον θνητό. Θέλει τον Απόλλωνα.

Ανδριανή: Κι εσύ παλιομαλάκα; Βρήκες τον Απόλλωνα σου; Βρήκες τον Απόλλωνα σου και πλημμύρησε η ψυχή σου θεϊκό;

Νίκος: Χτύπημα κάτω από τη μέση! Όχι, δεν είναι αυτό που εσύ εννοείς, αλλά εγώ ...

Ανδριανή: *(Τον διακόπτει.)* Όλο μαλακίες λες. Μόνο μαλακίες. Μόνο πράγματα για να διαχειριστείς τον κόσμο. Εμένα. Τη Γεωργία. Όποιον βρεθεί στο διάβα σου. Μου λες λόγια και παριστάνεις τον ... δεν ξέρω κι εγώ ποιον! Τον γνώστη της ζωής! Ανανδρε! Μαλάκα! Τί κάθομαι και ασχολούμαι ακόμη; Γιατί μιλάω ακόμη μαζί σου; Εγώ τέλος.

Νίκος: *(Ειρωνικά.)* Εσύ τέλος; Εσύ τίποτα!

Ανδριανή: Θέλω να βγω στους δρόμους και να φωνάζω. Να ανοίξω τις πόρτες, να βγω έξω και να λέω σε όλους, να πω σε όλους για το πόσο μαλάκας είσαι! Πόσο μαλάκας υπήρξα κι εγώ! *(Ειρωνικά.)* Εγώ τίποτα; Εσύ; Άντε μου στο διάολο! *(Πιάνει το κινητό της και με έντονες κινήσεις προσπαθεί να το απενεργοποιήσει.)*

(Ο άντρας προσπαθεί να την εμποδίσει.)

Νίκος: Μην... μην το κλείνεις. Άκουσέ με. Μην το κάνεις.

Ανδριανή: *(Πατάει το κουμπί απενεργοποίησης, ακούγεται ο ήχος της συσκευής που κλείνει. Τα φώτα σβήνουν. Χωρίς να βλέπουμε την Ανδριανή.)* Άντε στο διάολο παλιομαλάκα που θα κάμεις εσύ κήρυγμα σε μένα. Χάσου

και μην ξαναφανείς. Χάσου από προσώπου γης. Παλιοαρχίδι. Αποχαιρέτα
μας.

11.
{21 Ιουνίου}

(Πιο αργά, το ίδιο βράδυ, τα φώτα είναι σβηστά στο σαλόνι. Η Ανδριανή ανοίγει την πόρτα του υπνοδωματίου και εμφανίζεται. Παίρνει από την κουζίνα ένα μαχαίρι, παίρνει το κινητό της, ξεκλειδώνει την πόρτα του δωματίου που υπάρχει το πτώμα, μπαίνει μέσα. Ανοίγει το κινητό της. Αρχικά βλέπουμε τις σκιές της Ανδριανής και του Νίκου και στη διάρκεια της συζήτησης βλέπουμε πίσω από τον τοίχο του δωματίου.)

Ανδριανή: *(Γράφει στο κινητό της και φαίνονται σε προβολή από πίσω ή ακούγονται ηχογραφημένα.)* Ξύπνα. Σήκω. Τι να πω. Πως να... Τέλος πάντων. Με έχεις τρελάνει.

Νίκος *(φαίνεται μόνο η σκιά του)*: Καλώς την ξανά!

Ανδριανή: Γιατί δεν πεθαίνεις γαμώτο; Πες μου τι χρειάζεται να κάνω για να πεθάνεις.

Νίκος: Δεν εξαρτάται από εμένα, Ανδριάννα μου. Εσύ με ανασταίνεις.

Ανδριανή: Εγώ ευθύνομαι που υπάρχεις; Δεν θέλω να σε ανασταίνω. Θέλω να επιστρέψω στη ζωή που είχα πριν από δύο μέρες.

Νίκος: Αυτό θες;

Ανδριανή: Αυτό.

Νίκος: Λες αλήθεια;

Ανδριανή: Αλήθεια. Ναι. Όχι. Ναι. Θέλω να σε λιώσω. *(Ορμάει πάνω του με το μαχαίρι, προσπαθώντας να τον μαχαιρώσει.)*

Νίκος: *(Προσπαθώντας να την απωθήσει.)* Ωχ! Μη! Δεν θα καταφ...

Ανδριανή: *(Τον διακόπτει.)* Δεν θα ξανασυναρμολογηθείς μετά από εδώ!

Νίκος: *(Δείχνοντάς της το χέρι του σαν πληγή.)* Δες. Δες.

Ανδριανή: Δεν έχεις αίμα. Στάλα αίμα. Αλλά δεν είχες και ποτέ.

Νίκος: Έτσι λες ε;

Ανδριανή: Έτσι είναι.

Νίκος: Θες να δεις το αίμα μου;

Ανδριανή: Πώς;

Νίκος: Θα βάλω το μαχαίρι κάπου που έχω ακόμη αίμα.

Ανδριανή: Πού;

Νίκος: *(Της αρπάζει το μαχαίρι και το στρέφει κατευθείαν προς την καρδιά του. Κάνει να τρυπηθεί στην καρδιά του.)* Εδώ. Δες το αίμα μου.

Ανδριανή: *(Πέφτει πάνω του.)* Όχι. Όχι. Δεν θα με αναγκάσεις να ζω με φαντάσματα. Θα σε συντρίψω!

Νίκος: Καλύτερα με φαντάσματα βγαλμένα από την ψυχή σου παρά με φτιασιδωμένες ευτυχίες του κώλου.

Ανδριανή: Σκάσε πια. Σκάσε. Τί να κάμω; Τί να κάμω; Πότε τελειώνει ο χρόνος σου;

Νίκος: Είναι απλό.

Ανδριανή: Για σένα όλα απλά, όταν πρόκειται να αποφασίσουν οι άλλοι.

Νίκος: Πρέπει να σκοτώσεις έναν από τους δύο!

Ανδριανή: Ποιους δύο;

Νίκος: Ή εμένα ή τη Γεωργία.

Ανδριανή: *(Κάθεται αποσβολωμένη σε μία καρέκλα.)* Τί λες;

Νίκος: *(Γυρνάει γύρω γύρω από εκεί που κάθεται.)* Έναν από τους δύο!

Ανδριανή: Μα δεν... δεν μπορώ. Γιατί; Γιατί πρέπει να το κάνω;

Νίκος: *(Ανοίγει ένα συρτάρι από το γραφείο. Βγάζει ένα όπλο.)* Ορίστε. Πάρε το. Αποφάσισε. Ή εμένα χτυπώντας με στην καρδιά ή τη Γεωργία. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή.

Ανδριανή: Εσένα, αλλά με μαχαίρι. Θέλω την καρδιά σου. Θέλω το αίμα της καρδιά σου δικό μου.

Νίκος: *(Ταρακουνώντας τη.)* Εμπρός! Κάνε το! Αν χρειάζεσαι το δικό μου αίμα για να κινηθεί το δικό σου, κάνε το. Πάρε το αίμα μου και γεννήσου από αυτό. Εμπρός! Τελειώνει! Καθυστερείς. Σιχαίνομαι τις καθυστερήσεις. Μια μικρή καθυστέρηση στην παροχή αίματος και ο ασθενής δεν υπάρχει πια. Πέρασε στην αιωνιότητα.

Ανδριανή: Τι θα έκαμες εσύ, αν ήσουν εγώ;

Νίκος: Ποιος ξέρει;

Ανδριανή: Εγώ ξέρω.

Νίκος: Βρίζεις και βρυχάσαι! Βρυχάσαι γιατί το κτήνος μέσα σου βράζει. Το κτήνος που σου θυμίζει ότι είσαι ζωντανή.

Ανδριανή: Άντε πεδηξού! Τέλος. Δεν ... δεν *(παίρνει το κινητό της στα χέρια.)*

Νίκος: *(Της το αρπάζει.)* Αυτό σε μένα. Εσύ, άσπρο ή μαύρο. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Δεν υπάρχει υπεκφυγή και μεσαίες λύσεις. Ούτε κλεισίματα κινητού ούτε τίποτε.

Ανδριανή: Άνανδρε, γελοίο! Δεν θα σκοτώσω τη Γεωργία. Είναι φίλη μου. Είναι στοργική. Είναι ...

Νίκος: *(Την διακόπτει.)* Τότε εμένα. Έλα κάνε το. Τελειώνει μαζί μου μια και καλή. Επέστρεψε στα θερινά σινεμά, στις βόλτες και στην προγραμματισμένη σου ζωή, στον αδιάφορο κόσμο. Η φύση όμως... η φύση δεν υποτάσσεται. Δεν εξαλείφεται. Ποτέ. Επανέρχεται δριμύτερη. *(Πηγαίνει και κάθεται μπροστά της, σε κοντινή απόσταση.)*

(Στο σαλόνι εμφανίζεται η Γεωργία χωρίς να ανοίξει φως. Πλησιάζει στην πόρτα του δωματίου που είναι η Ανδριάννα και ο Νίκος και μένει εκεί.)

Ανδριανή: Σταμάτα να μου λες τι πρέπει να κάνω και τί όχι.

Νίκος: *(Είναι μπροστά της, σε απόσταση αναπνοής.)* Όχι. Εγώ ποτέ! Εσύ αποφασίζεις. Καμία κυριαρχία! Ελευθερία! Όση αντέχεις!

Ανδριανή: Και φύγε από εμπρός μου. Δεν μπορώ να σκεφτώ καθαρά!

Νίκος: *(Απομακρύνεται.)* Με την καρδιά! Όπως έλεγε κι ένας γνωστός πρίγκηπας!

Ανδριανή: Κάποτε ήσουν εσύ!

Νίκος: *(Ρητορικά.)* Εγώ;

Ανδριανή: Ο μικρός πρίγκηπας.

Νίκος: Ο! Ναι!

(Μπαίνει η Γεωργία στο δωμάτιο.)

Γεωργία: Τι έγινε; Πώς; Μα, εσύ; Εσένα, εγώ σε...

Ανδριανή: Γεωργία...

Γεωργία: Γιατί σε βλέπω ζωντανό;

Ανδριανή: Γεωργία να...

Γεωργία: Σταμάτα. Εσύ; Πώς; Από τι είσαι φτιαγμένος; Δεν πεθαίνεις;

(Η Ανδριανή παίρνει το όπλο του Νίκου και σημαδεύει μία τη Γεωργία και μία τον Νίκο.)

Γεωργία και Νίκος *(μαζί)*: Περίμενε. Τι...

(Σβήνουν τα φώτα. Ακούγεται εκπυρσοκρότηση. Ύστερα σιωπή. Ακούγεται ο ήχος σταθερού τηλεφώνου.)

Ανδριανή *(χωρίς να τη βλέπουμε)*: *(Με φωνή τρεμάμενη και ελαφρώς κλαμένη.)* Χτυπάει το τηλέφωνο. Θα είναι ο γιος σας. Θα απαντήσεις;

Τ έ λ ο ς...